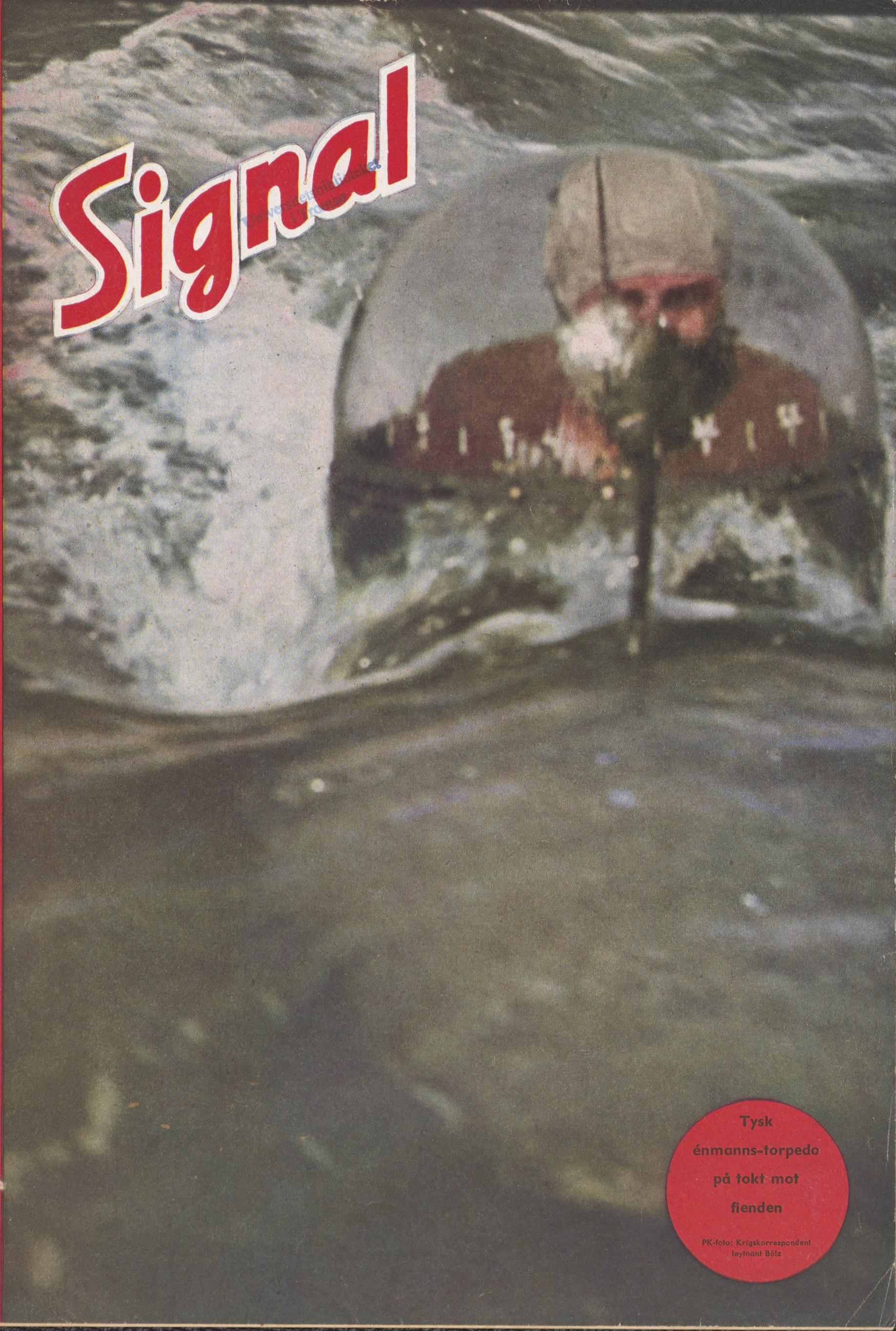

Belgia 4 fr. / Böhmen-Mähren 5 kr. / Bulgaria 10 leva / Danmark 50 øre / Finland 5 mk. / Frankrike 7 fr. / Italia 4 lire / Kroatia 30 kuna / Nederland 30 cents / Norge 50 øre / Forthugal 2 esc. / Pommern 30 lei / Sverige 55 øre / Sveits 50 rappen / Serbia 15 dinar / Slovakia 3 ks. / Spantia 1,50 pis. / Tyrkia 15 kurus / Ungarn 70 fillér / Sorsleiermark, Ostland 50 Pig. Generalguvernementet 1 Zloty

Signal

Tysk
énmanns-torpedo
på tokt mot
fienden

PK-foto: Krigskorrespondent
leytnant Bölz

Ildoverfall

Fallskjermjegerne i gatekamp på sørfronten

PK-foto: Krigskorrespondent, løytnant Wahner

NUMMER 18 - 1944

SIGNAL

BRINGER:

Krigen som verdenskamp

	Side
Det tragiske karneval. Av „Signal“-korrespondenten løytnant Benno Wundshammers dagbok	4
En ny kjempertype. Torpedoryttere, sprengbåtfarere og stormjegere	6
De blodige illusjoner. Var finnenes, rumenernes og bulgarernes skjebne uavvendelig? Av Giselher Wirsing	10
Det ukjente X. Fra den sjelelige standhaftighets kilder	13
Hvorfor kjemper den tyske soldaten enno? Fem prinsipielle meninger fra fronten	18

Hvordan vi lever

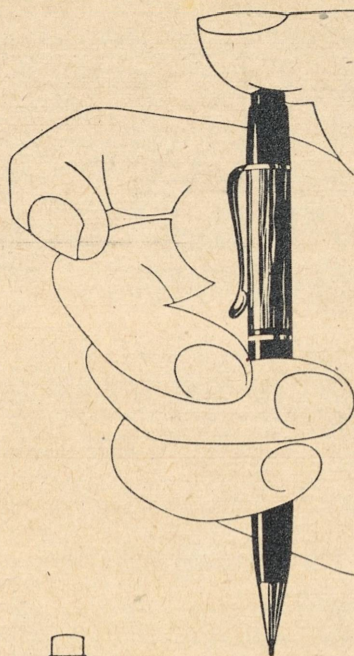
Uten Ukraina? En aktuell betraktning over den tyske ernærings-situasjon	24
---	----

COPYRIGHT 1944 BY DEUTSCHER VERLAG BERLIN

Museumsbesøk fra USA

Utallige europeere, som var blitt lokket av det kulturelle liv i Berlin, har besøkt det nye muséet. Straks i trappen gleder en seg over de seks kjempstore reggmalerier, som ble malt av Wilhelm von Kaulbach. Et av dem — som vi viser her — framstilte slaget på de katalaniske marker. Også denne stor-slagne massekomposisjon er blitt offer for et terrorangrep. Til venstre en amerikansk terrorpilot — museumsbesøk fra USA

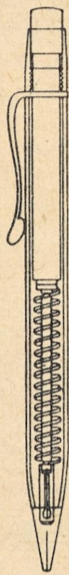

En mønster på tysk presisjonsarbeid

Det vilde være forståelig, hvis hele Tysklands finmekaniske industri ble satt inn for å bygge tennere, måleinstrumenter og annet krigsviktig materiell. Men Tyskland understøtter også de vennligsinnede nasjoners fredelige arbeid og framstiller no som før finmekaniske produkter.

Et eksempel herpå er Auch-Pelikan-skrublyanten. Den er laget slik at den er et skriveveredskap med største presisjon og økonomisk anvendelse. Ikke noe tap av tid på grunn av utveksling av stifter, ingen ergerlige vanskeligheter med fyllingen.

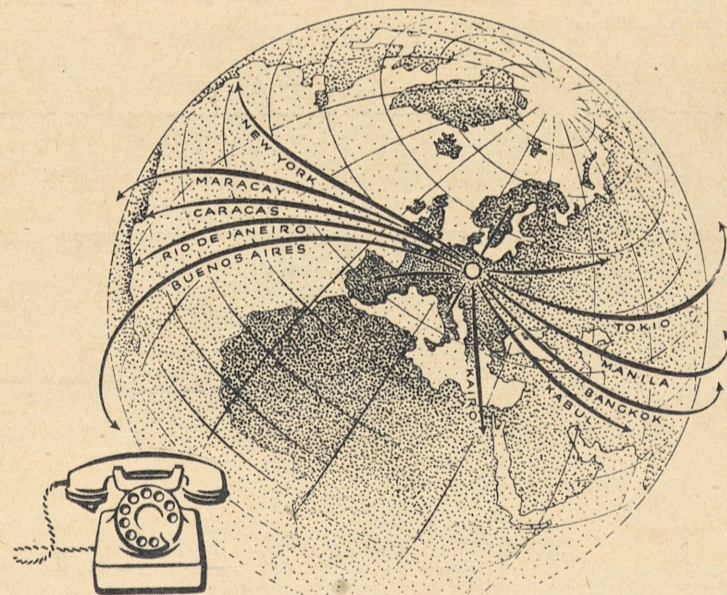
Et kort trykk med tommelen og den nye stiften er på plass. Så følger det stifter av ialt 3 4 meters lengde på hverandre. Det tilsvarer mer enn 4 blyanter. Den er alltid parat, og den svikter aldri

AUCH-Pelikan

SKRUBLYANTEN

Den som skriver med den, arbeide økonomisk!

Verdenstelefonen

I lang tid er det no blitt arbeidet med den store oppgaven å forbinde hele verden ved et telefon-langtrafikknett. I Europa har det ut fra viljen til en nærmere kontinental forbindelse utviklet seg et verdenstrafikknett, som forbinde alle land med hverandre, og som tilsvarer de retningslinjer som ble satt opp i Oslo i 1938 for den europeiske delen av verdenstelefonnettet. For forbindelsene med oversjøiske land er det planlagt radioveger. Bare fra den store tyske oversjøiske stasjon gikk det alt dengang ut 9 oversjøiske radioteleveger og som den 10. kom i 1940 linjen Berlin—New York til. I oppbyggingen av telefon-langtrafikken har Siemens arbeidet med i stor utstrekning og ytet mange viktige pionérbeslutninger for å oppnå et høyt teknisk nivå. Utviklingen i langtrafikken over ledninger blir for tiden fremmet spesielt. Etterat store avstander er blitt mestret teknisk sett, gjør den samtidige utnyttelse av ledningene for flere samtaler raske fremskritt. Med hjelp av bærerfrekvent flergangs-utnyttelse er det blitt mulig å oppfylle de voksende krav på trafikkfettthet og økonomi for en stor del med alt forhåndenværende ledninger og å mestre det overordentlig høye samtalebehov på mange strekninger ved brede bandkabler, hvorpå det samtidig kan føres mer enn tusen samtaler uten gjensidige forstyrrelser.

Slik arbeider Europa også no med en stor-fredsoppgave: det yter et vesentlig bidrag til virkeliggjørelsen av verdenstelefonnettet.

SIEMENS

SIEMENS & HALSKE AG · SIEMENS-SCHUCKERTWERKE AG

R. 323/4

De évig ubelærbare

Fra Roms forsteder har de begitt seg innover, fordi det ble forkynt dem at et diktatur var blitt styrtet. Mens moren tok med seg et bilde av kongen, som hun no bærer foran seg som et skjold, tok den mer radikale datteren en plakat med ropet: „Et fritt Italia” på skulderen og bevæpnet seg med en forniklet håndklestang. Slik begynte de évig ubelærbares marsj, de évig dumme — inn i en verden, som „Signal” skildrer i enkeltheter på side 10 i dette nummer

PK - foto: Benno Wundshammer

Karl Müller, 23 år gammel, stammer fra en barnerik familie. Hans vugge sto ved Bodensjøen. Han måtte tidlig tjene penger og arbeidet på et sagbruk. I 1941 ble han soldat og kom som matros ombord på et mineskip. To år seinere meldte han seg frivillig som torpedofarar. Sin første innsats hadde han utfor Nettuno. Ved den annen innsats ved Ornemunningen snek han seg forbi en rekke kanon- og Furtigbåter og senket en destroyers. Müller ble da tildelt Det tyske kors i gull. Bildet av hans unge kone med den lille sønnen har fulgt ham på toktet mot fienden; først etter innsatsen fikk hun ved et telegram vite at hennes mann er torpedorytter

Horst Berger er bare 18 år og den yngste torpedofarar. Han senket på to innsatser 500 brt. I dag bærer han Det tyske kors i gull. Berger, der som nesten alle sine kamerater har vært med i Hitlerjugend, var bokbinderlærling. Han var flittig og intelligent, og vant en pris i en yrkeskonkurranse. Hans gamle mor som bor i Berlin, er stolt av gutten sin, som på 8 måneder ble forfremmet fra matros til båtsmannsmaat. Som en spesiell utmerkelse ble han sammen med sine kamerater innbudt til øverstkommanderende for en armé. Berger sa: „Jeg er ikke så viktig, i denne krigen er det falt mange verdifullere mennesker“

Walther Gerhold var den første ridderkorsbærer blant torpedofarar. Han er den schreibermaat som senket en britisk krysser og etterat han fikk ridderkorset bare sa: „Jeg gleder meg over å ha bevist at penneslikkere også kan noe annet enn bare føre papirkrig.“ Treogtyveåringen var tidligere fører i Hitlerjugend. Under sin første innsats ved Nettuno var han overbevist om at han ikke vilde komme tilbake. „På toktet måtte jeg stadig tenke på min mor. Men hvis det ikke skulde være mulig å komme tilbake, skulde iallfall min innsats lønne seg. Jeg lot tre destroyere ligge og torpederte krysseren. Og så — kom jeg tross alt tilbake . . .“

Herbert Berrer, 23 år gammel, er egentlig fjernskriver, men han holdt det ikke ut lenger på sin plass til lands. Berrer er gift. Hans kone, fører for telefonistinner, visste ikke at hennes mann hadde meldt seg frivillig som enmanns-torpedofarar. Hans far, tidligere operasanger, har i dag en ledende stilling ved Hamburgs kringkasting. I guttedagene reiste Hevbert meget i utlandet med sin far. Berrer torpederte under sin første innsats en lastebåt på 3500 brt. Den andre gangen senket han en 10000 tonner. Spør en no ridderkorsbæreren, hvorfor han meldte seg frivillig, svarer han: „Jeg vilde være der, hvor en trenger riktige menn“

Ernst Schachinger, 21 år gammel, var i fire år med i Waffen-SS og kjempet på alle fronter. Han er født i Wien og hadde vel som Hitlergutt padlet på Donau, men havet opplevde han for første gang, da han meldte seg frivillig til krigsmarinens. Han forvekslet enno babord og styrbord, men allikevel fikk hans første torpedo et 7000 brt. stort Liberty-skip til offer. Hans foreldre var ikke særlig overrasket, da han kom heim med Det tyske kors i gull — for deres Ernst hadde jo egentlig alltid vært en fremmelig kar. Med særlig stolthet bærer no Schachinger infanteristormmedaljen på krigsmarinens blå jakke

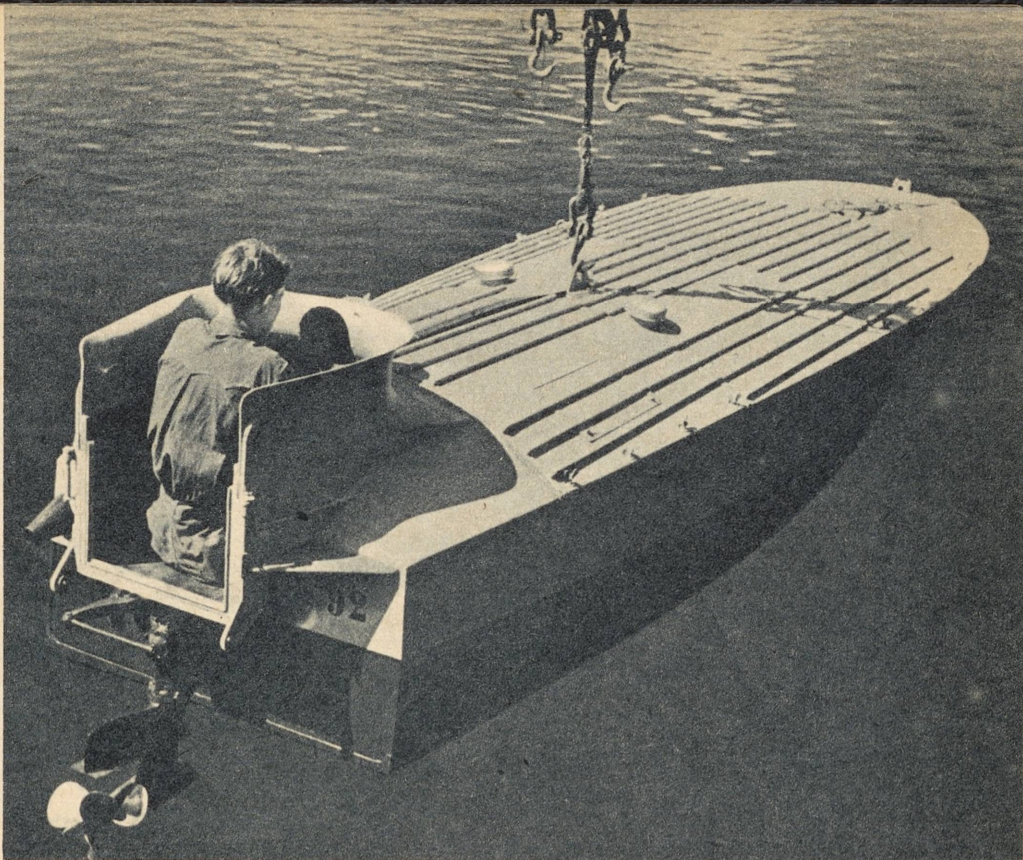
Alfred Vetter, løytnant i marineforvaltningen, er den første sprengbåtfører i krigsmarinens, som ble tildelt ridderkorset. Han er typen på en idealist, som ganske visst er legemlig svak, men meget viljesterk. Under sin siste innsats brøt han som fører for en sprengbåtgruppe gjennom den sterke ringen av fiendtlig forsvar og senket med sin gruppe et sikringsfartøy og fem transportskip på tilsammen 24000 brt. Etter innsatsen leikte han katt og mus med de forfølgende englendere i over to timer. Da hadde musene hans greid seg — alle sammen var vendt tilbake til musehullene sine. Den enogtyveårige kieler tror fanatisk på sitt våpen

Mennene med den allerminste sjanse. „Signal“ offentliggjør her seks levnetstyp — grepet ut av mengden av de torpedoryttere og sprengbåtfarere, som vendte tilbake fra innsatsen
PK-fotos: Krigskorrespondent Fritz Boltz

EN NY KJEMPERTYPE

Med de strategisk-geografiske forandringer i de siste månedene oppsto det en ny tysk kjempertype. I tusenvis meldte det seg tyske soldater, da de ble spurt om de var rede til en innsats for krigsmarinens og luftvåpenet, som de kanskje ikke vilde vende tilbake fra. Det er menn, som av fri vilje setter alt inn i den store vektskålen, som bare veier seier eller undergang

I. TORPEDORYTTERE OG SPRENGBATFARERE

Sprengbåt med kastesete

Disse hurtige båtene, som foruten driftsaggregatet nesten bare fører sprengstoff, blir satt inn om natten i små grupper. Når båten er innstilt på målet, lar kjøreren seg ved et trykk på en knapp slynge ut av setet, som gjør tjeneste som flåte (bildet nedenunder). En ledsagende båt fisker ham så opp seinere

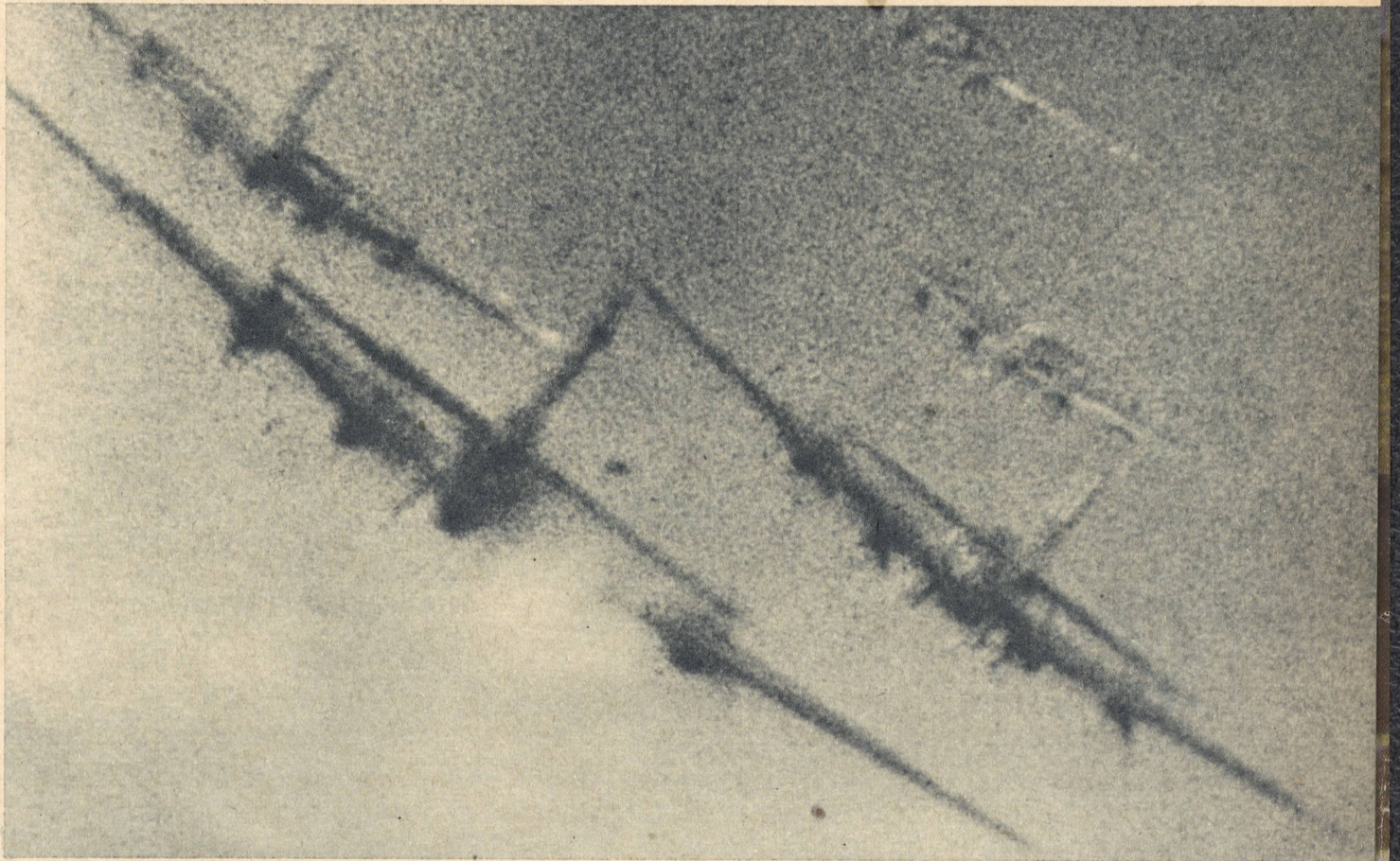
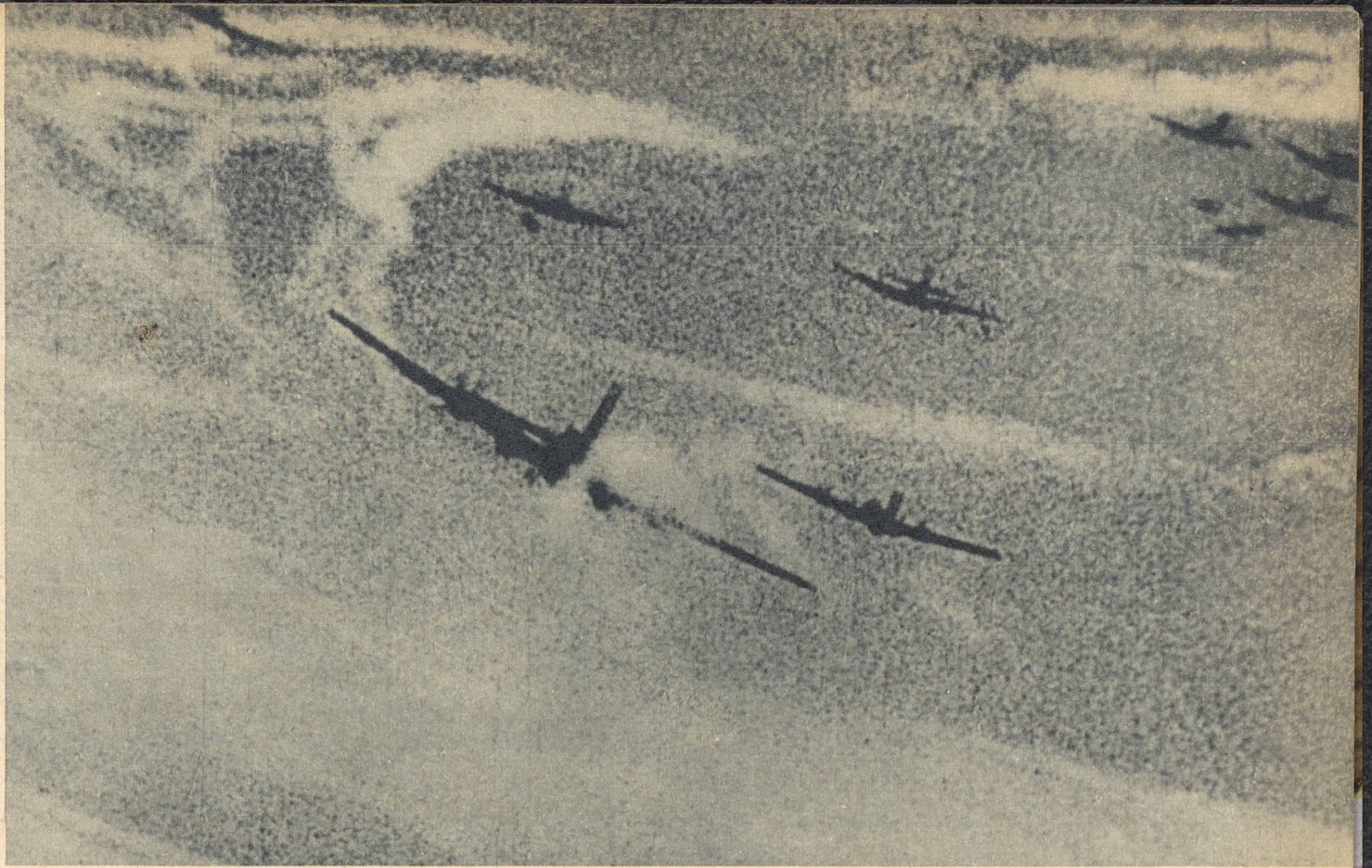

Tre av stormjegerne ser på et fotballspill mellom bakkepersonalet. Til venstre står major Dahl, tidligere musikkstudent, i dag kommandant for en stormjegereskadre. 36 åringen flyr alltid foran, selv om lægen nettopp har gitt ham flyforbud. Og han er en kjærlig far for sine to barn. I midten kaptein Stamp, kommandør for en av eskadrens grupper, med sin tekniske offiser

EN NY KJEMPERTYPE

II. STORMJEGERE

Mot de anglo-amerikanske luftoffensiver, som startes fra de nyvunne flybaser i det sørlige og vestlige Europa, flyr den tyske stormjeger helt fram til den fiendtlige bomberpulk. I disse stormgrupper innen det tyske luftvåpen kjemper det frivillige, som er fast besluttet på å skyte ned fienden eller ramme ham med det egne flyet

De filmer angrepene sine. Filmkameraene som er bygd inn i stormjegerens jagerfly, er elektrisk koblet sammen med maskingeværene. „Signal“ viser på denne siden tre bilder fra et filmband — tre faser i en luftkamp. Øverst: den firemotors bomberen forsøker å svinge vekk i retning av sin egen jagerbeskyttelse, hvis kondensstriper en ser i det fjerne. (Foto fra ca 200 meters avstand). I midten: bombeflyene tar enno steilere kurs. Flere av dem er alt rammet. (Avstand ca 80 meter). Nedenunder: Skutt ned! Tett som hagl slår maskingeværprosjektilene inn i stykkroppen på nordamerikanerens bombeflv. i neste øyeblikk styrter det ned. PK-fotos: Krigskorrespondent Erwin Baas og Luftwaffe.

Giselher Wirsing

DE BLODIGE ILLUSJONER

Var finnenes, rumenernes
og bulgarernes skjebne uavvendelig?

Høsten 1944 ble Romania, Bulgaria og Finland like etter hverandre slukt av avgrunnen i øst. Forblendede politikere støtte disse tre folk ut av det europeiske fellesskap. Snart gikk det dem som nattevandrere, der går alene over myren, og hvis rop forsvinner i den forferdelige ødemarken, når de langsomt og uten håp synker.

Den menneskelige dumhet

I denne krigen veksler ganske visst figurene på de tallrike scener, men det spilles nesten alltid det samme stykke i andre forkledninger. Det dreier seg om illusjoner og virkelighet. „Les illusions perdues“. Det er ikke annerledes enn det eldgamle skuespillet om den utryddelige menneskelige dumhet, som spilles. Den er en mektig og forferdelig kraft i folkenes liv. Hvis en kommer opp i en vanskelig situasjon, vil det alltid vise seg om et menneske da hengir seg til ønskedrømmer eller om det har mot nok til å fortsette å være realist, dvs. å se virkeligheten slik den er. Ønskedrømmenes gjøglespill kan bare hjelpe en for kort tid. Til slutt må det bryte sammen. Når luftslovene så synker lydøst sammen, er katastrofen for det meste alt inntrådt.

Denne menneskelige dumhet opplevde vi for første gang helt drastisk da vi sommeren 1943 så de scener i Rom, som vi beretter litt om i dette nummer. Disse kvinnene som bærer bildet av den stupid utseende kong Victor Emanuel foran seg og roper „Evviva“, trodde

for fullt alvor at krigen og alle dens lidelser no var over. — Mussolini vekk, kongen kommet tilbake, sulten vekk, brød å få igjen, bombingene over, lys igjen — disse stakkars tåpelige kvinnene!

En kunde ikke være sint på dem, men bare beklage dem. De visste ikke bedre. Men forferdelig blir illusjonenes gjøglespill der hvor det innfanger mektige mennesker, som måtte vite hvem som er med i spillet og hva det spilles, hvilke kort enno har verdi og hvilke ikke. Dette hendte no i høst. Og no tilfellet med den slutt gamle rumenske politiker Maniu, som besluttet at den unge kongen skulde utlevere landet til sovjetrusserne. Og tilfellet med de dårlig opplyste bulgarske regenter, som tapte motet og forvirret framkalte en skjebne, der allerførst må sluke dem selv. Og så endelig tilfellet med den finske marsjal Mannerheim, som til slutt også tilintetgjorde den samme staten som han engang grunnla og så forsvarte to ganger. Alle disse velger en illusjon, fordi de tror at følgene av utleveringen av deres land til sovjetrusserne ikke vil bli så farlig allikevel. Hos dem alle er illusjonene alt få dager etter det avgjørende skrittet ut i det store intet brutne. Men for seint.

Denne finske, bulgarske og rumenske skjebne utspilles overfor en langt mer spent bakgrunn. De tre folk og deres statsmenn er bare marionetter i dette forferdelige skuespillet, selv om de enno tror å kunne handle selv. For

første gang i historien nærmer no den sovjetrussiske makt seg Dardanellene vestfra. Samtidig er alle Østersjø-problemene revet opp, hvorved såvel svenskens som tyskernes stilling i framtiden vil komme til å bli påvirket meget sterkt.

Slaganfallet i Moskva

Få dager etterat den finske våpenstillstandsdelegasjon var kommet til Moskva, fikk verden vite at den finske ministerpresident Hackzell hadde fått slag og lå syk. Sovjetregjeringen sendte ut en bulletin — underskrevet av to læger — som syntes å være en underlig ironi. Saklig og medisinsk feilfritt ble den finske ministerpresidentens blodtrykk offentliggjort. Hadde det virkelig vært mulig for Hackzell å dra tvers gjennom den finsk-sovjetiske front til Moskva, uten å være klar over hva som ventet ham der? Det forholdt seg tydeligvis slik. Marsjal Mannerheim ble ved nøytral formidling alt om våren 1944 i hemmelighet meddelt av den britiske og amerikanske regjering at han uten bekymring for det finske folkets eksistens kunde slutte fred med Moskva. England og Amerika vilde aldri tillate at Finland ble voldtatt av sovjetrusserne. Naturligvis vilde Finland — het det i disse meddelelsene — måtte betale en bestemt pris. Men denne prisen vilde holdes innen utholdelige grenser. Da så de finske våpenstillstands-betingelser ble offentliggjort i september, skrev „Times“ at dette jo i virke-

ligheten var mild behandling. Men Hackzell fikk slag, da han hørte betingelsene. Han visste at det var Finlands endelikt han hadde fått forelagt til underskrift.

De ekstra sluherrer Maniu og Benesj

I Romania er spillet med de gamle partipolitikeres illusjoner forløpt på samme måten. Når det i finnenes tilfelle framfor alt var svenske kretser, som gjorde seg til talsmenn for engelske eller amerikanske regjeringssteder, falt i tilfellet Romania den avgjørende rolle på herr Benesj i London. Da denne smidige og listige tsjekker i desember oppholdt seg i Moskva, så han at hans stilling overfor sovjetrusserne ikke nettopp var så glimrende. Han lette etter trumfer for å forbedre stillingen. Dengang lovet han Molotov at han skulde få Romania til å underkaste seg under sovjetrusserne. Betingelsen var at den rumenske opposisjon kunde være sikker på at Romania ikke vilde bli bolsjevisert, hvis det lyktes det å styrte Antonescu og å bane veg for fred med Moskva. Molotov lovet ham dette, på samme måten som det i 1939 var blitt lovet de estniske, latviske og litauiske utenriksministre, da Molotov hadde befalt dem å innfinne seg i Moskva. Men Maniu vilde ha sitt på det tørre. Han skrev til Benesj at en privat ytring fra Molotovs side ikke var nok for ham. Før hoffet, dvs. kongen og Hofmarsjal Sanatescu kunde vinnes for et komplott mot Antonescu, måtte det overfor ver-

den foreligge en konstatering fra Sovjetunionens side, at Romania skulde fortsette å være en uavhengig stat — uantastelig fra sovjetrussernes side. Ganske visst forekom dette den 72årige rumenske rev, der gikk for å være en kongemaker i sitt land, i høyeste grad listig og vidtskuende. Og det lyktes virkelig også Benesj å sette igjennom en slik erklæring i Moskva. Den kom i det øyeblikket da de sovjetrussiske tropper var kommet fram til Dnjestr, og lød:

„Sovjetregjeringen erklærer at den ikke har til mål å erobre noe rumensk område eller å forandre Romanias bestående statsform. Sovjettroppenes innrykking i Romania blir utelukkende diktert av militære nødvendigheter.“ (Molotov overfor den utenlandske presse den 4. april 1944.)

Den engelske, amerikanske og hele den nøytrale presse offentliggjorde denne Molotovs erklæring med store overskrifter. I Sveits såvel som i London ble det erklært at dette var et Magna Charta for rumenerne. Forberedelsene for kupet, som så til slutt fant sted den 23. august i Bukarest, ble no drevet febrilsk.

Tre vaklende regenter

På samme måte utviklet spillet om Bulgaria seg. I februar og i mai 1944 kommer Churchill i Underhuset med dystre beskyldninger mot den bulgarske regjering. Samtidig lar han det imidlertid skinne igjennom at det enno er tid til å omvenne seg og at muligheten for frafall til enhver tid står åpen for et „angrende“ Bulgaria. Regentene i Sofia begynner å bli urolige. Bulgaria er ikke i krig med Sovjetunionen. Den sovjetrussiske chargé d'affaires fører i disse månedene et språk, som får de bulgarske regenter til å tro at det i Moskva virkelig eksisterer noe slikt som en gjenoppvekkelse av de gamle panslavistiske følelser. Minnet om 1878 og den aldri oppfylte før-fred i San Stefano blir omhyggelig holdt i live. Den sovjetrussiske chargé d'affaires lar det sågar skinne igjennom at de bulgarske romervervelser under denne krigen iallfall kunde opprettholdes. Regentene følger denne linjen i øst, mens de samtidig gir sine sendemenn Nikolaev i Stockholm og Kirov i Ankara i oppdrag å få i stand forbindelser med vestmaktene. Følgen av usikkerheten utad kommer snart til syne også innad. Regjeringen Bosjilov, den siste som enno vilde holde fast ved kong Boris' kurs, forsvinner. Den nye ministerpresident Bagrianov forsøker no også indrepolitisk å forberede en kurs, som skal forsøke å „pasifisere“ bandene i retning av de kommunistiske grupper. Men hermed vakler den grunnen som den bulgarske regjeringen inntil da har stått på. Den bulgarske selvstendighet vil no snart bli truffet av et jordskjelv:

I Finland, Romania og Bulgaria full-

føres altså i disse avgjørende måneder, da en i Helsinki, i Bukarest og i Sofia samtidig forsøker å spinne tråder til Moskva og vestmaktene, overalt det samme. Mannerheim, Maniu og de bulgarske regenter har uforbindtlige løfter fra London og Washington i handen. De forsøker å oppnå mer. I en samtale som Mannerheim til slutt fører på sitt gods i et hjørne av den samme salen med de store elghornene, hvor den tyske Reichsaussenminister von Ribbentrop også satt for kort tid siden, med en hemmelighetsfull mr. T., forsikres den finske marsjal om at garantier og sympatier er nesten det samme. I London har en den største interesse av at Finland blir bestående. En vil derfor øve ethvert tenkelig trykk på Moskva.

Men garantier kan en ikke gi, dertil er Kremles metoder imot enhver handling, som de oppfatter som innblanding i sin sfære, altfor kjent.

Dødsfugler

Den rumenske hoffklikk hadde imellomtiden sendt dronning Marias siste elsker, fyrst Stirbey, en fetter av fyrstinnen Bibescu, som er kjent i alle spillekasinoer på Riverieraen, til Tyrkia i en særlig misjon for å forberede fredsforhandlinger der. Nesten som spøkelses dukker der de siste representanter for en døende verden opp, som ikke engang vilde legge merke til hvem som egentlig er deres forhandlingspartnere og hvem de har å gjøre med. I Bulgaria graver en no fram igjen en tidligere

venstre-demokratisk politiker for den tidligere æra, Musjanov, som en likeledes først sender til Tyrkia og så til Kairo, forat han der skal forhandle med englendernes og amerikanernes representanter. Men det hersker den illusjonen at England og Amerika vilde gripe inn i den avgjørende fase for å redde finnene, bulgarerne og rumenerne fra sovjetrussernes umiddelbare overgrep. Og videre hersker det den illusjonen at en i Moskva meget vel måtte respektere ønskene hos de vestlige forbunds-feller og at derfor denne eller hin harde pris for en fred kan betales, men at de tre lands uavhengighet i hvert tilfelle må opprettholdes. Denne illusjonen holder seg, inntil så i august og september det hele plutselig tar en annen

UTDRAG AV VÅPENSTILLSTANDS-OVERENSKOMSTEN MELLOM SOVJETUNIONEN OG ROMANIA

AV ARTIKKEL XIV

Romania forplikter seg til å samarbeide med den sovjetrussiske overkommando ved arrestasjonen av personer, som er beskyldt for krigsforbrytelser

AV ARTIKKEL XV

Romania forplikter seg til å oppløse alle de fascistiske og hitlervennlige organisasjoner som består på rumensk jord, og likeledes alle andre organisasjoner, hvis virksomhet er fiendtlig innstilt overfor de forente nasjoner, særlig da overfor Sovjetunionen. Videre forplikter Romania seg til for framtiden ikke å tillate opprettelsen av slike og liknende organisasjoner

AV ARTIKKEL XVI

Utgivelsen, innførselen, og fordelingen av aviser og tidsskrifter, framstillingen av filmer og produksjonen av teaterstykker, kringkastingsutsendelser, avviklingen av post-, telegraf- og telefontjenesten i Romania blir overvåkt etter overenskomst med den russiske overkommando

AV ARTIKKEL I

De bevæpnede rumenske stridskrefters militære operasjoner står under den sovjetrussiske overkommandos ledelse

AV ARTIKKEL XVIII

Den allierte kontrollkommisjon kan etter forgodtbefinnende innsette egne offiserer i de forskjellige deler av Romania. Kontrollkommisjonens sete er i Bukarest

UTDRAG AV VÅPENSTILLSTANDSOVERENSKOMSTEN MELLOM SOVJETUNIONEN OG FINNLAND

AV ARTIKKEL XIII

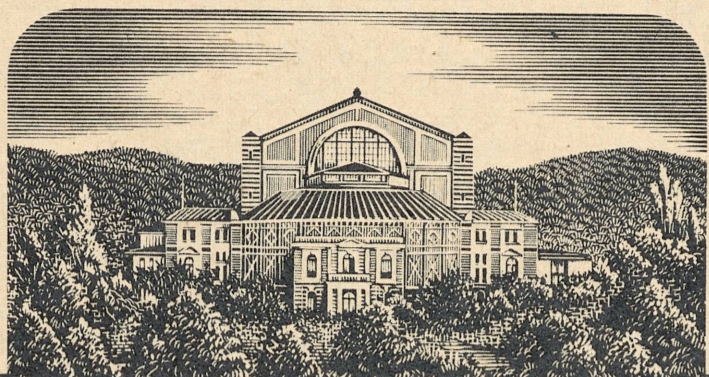
Finland forplikter seg til å samarbeide med de allierte stater ved arrestasjon av personer, som beskyldes for krigsforbrytelse, samt ved deres domfellelse

AV ARTIKKEL XXI

Finland forplikter seg til øyeblikkelig å oppløse alle de hitlervennlige organisasjoner som befinner seg på dets område, og som driver fiendtlig propaganda mot de allierte nasjoner og Sovjetunionen, samt ikke å tillate slike organisasjoner for framtiden

AV ARTIKKEL XXII

Det blir opprettet en alliert kontrollkommisjon, som inntil freden med Finland vil overta reguleringen og kontroll av oppfyllelsen av disse betingelser under ledelse og anvisning av den allierte sovjetrussiske overkommando i de allierte makters navn

Kunsten for folket

Arbeideren har krav på sin fulle andel av nasjonens kulturelle verdier. I Tyskland har man forsøkt å løse oppgaven gjennom fortrinlige skoler i alle grener, billige billetter til teatre, operaer og konserter, hvor de største kunstnere yter sin medvirkning. Selv så eksklusive foranstaltninger som festspillene i Bayreuth er gjort tilgjengelige for alle og enhver. En utvidelse av tilhørerskaren er mulig gjort gjennom Telefunkens høyt utviklede elektroakustiske teateranlegg, og Telefunkens grammofonplater med opptagelser fra Bayreuth skapte blivende kunstverdier. De veldige tekniske fremskritt, som i disse siste år har funnet sted i Telefunkens laboratorier, vil åpne uanede muligheter for høyning av enhvers kulturelle liv, når freden atter kommer.

SOM RADIOTEKNIKKENS PIONERER — ET VERDENSBEGREP

VÅRT FABRIKASJONSPROGRAM I FREDSTID:

Fotoapparater
fototilbehør og bruksartikler
film
kino - kameraer
og kino - projektører
projeksjonsapparater
fagkino - maskiner
vitenskapelige instrumenter
verktøybehov

Andre produkter
 i vår Goerz-fabrikk i Berlin:
 Bilbehov — Goerz adderings- og bokholderimaskiner, sikkerhetssylinderlåser —
 Zeiss-speilys

ZEISS IKON A.G. DRESDEN

DE BLODIGE ILLUSJONER

vending, noe som uungåelig måtte komme, så snart sovjetrusserne også har oppnådd den politiske overvekt.

En stemme fra Sveits

Finnenes, rumenernes og bulgarernes illusjoner blir samtidig fremmet i den engelske og framfor alt i den nøytrale presse:

Om kvelden den 23. august hadde kong Michael gjennomført statskupet i Bukarest. Noen dager seinere offentliggjorde et ukeblad som utkommer i Zürich og som snart står i englendernes og snart i sovjetrussernes tjeneste, en triumferende artikkel med overskriften „En konge løsriver seg fra naziene“, hvor en kunde lese følgende.

„For kong Michaels handling trengs det vel et visst mot, da han ikke som kongen av Italia måtte treffe en overenskomst med de beslektede angelsaker, men med russerne, som tyskerne i så lang tid har framstilt som de uforsonlige fiender av enhver europeisk orden. Selv om neppe et fornuftig menneske i Europa i dag tenker i slike konsepsjoner om Russland, så er det allikevel sikkert at Stalins rike måtte forekomme som en noe fremmed partner for en legitim konge.“

I Bukarest hadde en no liten anledning til å glede seg over disse jubelropene — like så lite som i Sofia og i Helsinki. No setter nemlig sovjetrussernes metodikk — samtidig med våpenstillstanden å begynne den fullstendige sovjetisering av de land som er utlevert dem på nåde og unåde — inn hurtig og presist som en velforberedt maskin.

Hvordan slutter Moskva en våpenstillstand?

I Romania og Finland hadde sovjetrusserne som forutsetning for en våpenstillstand krevd avbrytelsen av forbindelsene med Tyskland, resp. inntreden i krigen mot Tyskland. Da finnene hadde etterkommet denne fordringen, fikk de oppleve at de der ikke ble møtt av en sovjetisk-engelsk-amerikansk kommisjon, men av en eneste sovjetisk delegert, den selvsamme generaloberst Sjdjanov, der som medlem av den III. internasjonales eksekutivkomité alt høsten 1939 hadde vært ansvarlig for innsettelsen av den finske kommunist Kusunen som motregjering mot Mannerheim. I det rumenske tilfelle viste det seg no at Molotov-erklæringen den 4. april kaldblodig ble betegnet av sovjetrusserne som førelidet, at de loftene som engang ved Beneš' hjelp var blitt gitt Maniu ikke lenger interesserte noen i Moskva og at den neste forutsetning for våpenstillstanden ikke var noe annet enn den rumenske armés underordning under sovjetrussisk overkommando.

I Bulgarias tilfelle gas det enno et kort kapplop mellom vestmaktene og Moskva. Da en i Kreml så at den britiske minister for det nære orient, og som residerte i Kairo, vilde oppta for-

handlinger med den bulgarske delegasjon, gjorde Stalin kort prosess og erklærte bulgarerne krig, dvs. han fordret landets fullstendige underkastelse og besettelse, noe som innen få timer også ble lovet sovjetrusserne. Dette foregikk i et oyeblikk, da bulgarerne alt hadde avbrutt sine forbindelser med Tyskland og til slutt hadde erklært Tyskland krig. Men alt dette kunde allikevel ikke hjelpe noe. No var illusjonene i sannhet brutne!

Sovjetiseringens legalisering

Det vesentlige ved de våpenstillstandsoverenskomster, som Moskva i september avsluttet med Romania og Finland, er på samme måte som i Bulgaria de tre lands arméer — i Romania og Bulgaria direkte, i Finland indirekte — blitt stilt inn under sovjetrussisk overkommando. Det andre er at alle tre regjeringer måtte forplikte seg til å utlevere de såkalte krigsforbrytere, hvorved sovjetrusserne kan betegne enhver politiker eller general som krigsforbryter. Og det tredje er at alle såkalte sovjetfiendtlige partier skal oppløses, hvorved det i Romanias og Bulgarias tilfelle enno blir fastlagt en fullstendig kontrol av presse, kringkasting, post og telefon.

Det er de „legale“ innfallsporter, hvorigjennom de tre lands sovjetisering blir gjennomført i de etapper som alt er velkjent i Baltikum fra 1939/40. I Sofia og Bukarest kom det til massearrestasjoner fra det sovjetiske militærpolitiske side og til blodbad, — noe som denne selvsamme anglo-amerikanske og nøytrale presse fortier og også må tie om, enda den jublet slik da det enno dreide seg om illusjonenes fase. I Helsinki har en no oppløst 400 foreninger og organisasjoner, som var nevnt på en av sovjetrussernes velforbereidte lister. I Bulgaria er de tre regjeringer og samtlige tidligere ministerpresidenter som en kunde få tak i, blitt arrestert som „krigsforbrytere“. Og alt dette hendte på et tidspunkt da finnene, rumenerne og bulgarerne enno rådde over arméer, som var fullstendig kampberedt og som også virkelig kunde kjempe. Det skjedde fordi en i Helsinki, Sofia og Bukarest ikke vilde forstå den egentlige karakteren til det anglo-amerikanske forbund med sovjetrusserne.

Samtidig har de sovjetrussiske tropper nådd det område, som England i hele det 19. århundre kjempet om med tsarriket.

Sovjetrussernes framtrengen til Romania og Bulgaria var slett ikke bare en akt i krigen mot Tyskland, men Englands tilbaketrenging fra Dardanelenes nøkkelposisjon — som det overhodet dreide seg om under alt dette. Det viser seg at det ikke bare er folkene i Bukarest og Sofia som har tapt fatningen og som no må betale blodig for at de ikke vilde se virkeligheten, men trodde på ønskedrømmer. Også England har denne høsten 1944 mistet en av sine viktigste posisjoner. Hvor viktig den var, vil først framtiden vise.

PK-KRIGSKORRESPONDENT
HILMAR PABEL

DET
UKJENTE

X

OM KILDENE TIL DEN SJELELIGE STANDHAFTIGHET

„Signal“ beretter på følgende sider om noen egenskaper hos den tyske grenaderen, hvis urokkelige kampkraft atter og atter forbauser fienden. Det er egenskaper, som — når de stilles overfor en veldig materiell overlegenhet — er det store ukjente for motstanderen i denne krigens likning. De mennene som „Signal“-korrespondenten har brukt som eksempler for sin artikkel, kjemper i vest

Optimisme

„Klar!“ het det for to minutter siden. Siden igårkveld har det regnet uavbrutt, og heller ikke no like før angrepet holder det opp. Klamme og fuktige henger telldukene over stormoppakningen. Gruppene venter på kommandoen. Står det ikke en der med speilet i hånden i krattet og ser etter om „slipset“ sitter ordentlig? Han er bare toogtyve år, og har trass i at han ble såret flere ganger, heller ikke etter fire år glemte det prøvende blikket „før avgangen“. Det står ikke skrevet noensomhelst sorg, angst eller usikkerhet i dette unge, energiske ansiktet, som no forbereder seg på å møte døden nok en gang. (Bildet 1).

Urokkelighet

Fortroppen stanser, vi er atter engang kommet riktig opp i det. Fienden har sport oss opp og venter på angrepet. Det fiendtlige artilleriet strør prosjektilene sine over terrenget. Hver mann har hurtig gravd seg et lite hull og ligger flatt utstrakt. Da kommer det en fin duft forbi. „Fordømt“, tenker jeg, „det er noe bedre enn kruttøyk!“ Jeg snur meg og ser tilbake. „Ned med hodet!“ roper jeg til kameraten. „Hvorfor det?“ svarer han. „De løger jo skitt derover!“ Hui — der hyler det noe fram mot oss, det er slikt „skitt“, som slår ned i nærheten. Kameraten min paffer rolig videre på sigaren sin. Han heter Jürgen og er hele nitten år. Heime skal det sågar ha hendt at noen sa „De“ til ham. (Bildet 2).

Kameratskap

Infanterister hadde litt ro og lå i veggrøften. Fortroppen skal ha sett amerikanske panservogner, og no venter mennene på at stormkanoner og antitankkanoner skal komme framover. Antitankkanon-betjeningene har hekte kanonene sine av traktorene og skynder seg forbi på den sølete bakken. Da kan ingen infanterist bli sittende lenger. De reiser seg alle sammen, skjønt de er trettede etter lange netter med voldsomme kamper, og griper fatt i lærtauene for å hjelpe mennene i søstervåpenet. Løytnanten har ikke gitt noen ordre, men han er den første av dem som hjelper til å dra antitankkanonen opp av sølen. (Bildet 3).

Kampberedskap

Med stålhjelmen spent på, maskingeværet over skulderen, håndgranater i beltet, pistolen i lommen og blikket skårpt rettet framover — slik går soldaten i kamp. Et lidenskapelig hjerte slår i et legeme, som er enhver belastning voksen. Bevisstheten om å ha retten på sin side, er den motor som driver denne kjemperen: enhver håndgranat og hvert skudd fra maskingeværet hans er gjengjeldelse. Amerikanske flyvere drepte hans mor derheime. Siden da er hans øyne stadig blitt skarpere, munnen enno mer sammenknepet. Mer enn engang sto det 10 : 1 mot ham. Men atter og atter seiret han. Ingen veg er for lang for ham og ingen last for tung. Når vegene bare fører fram mot fienden og lastene er våpen. (Bildet 4).

Selvstendighet

Som leoparder hadde de sneket seg fram mot fienden, innsirklet forposten og overvunnet den med to mann, men det var ikke lett: maskinpistolene er skutt tomme. Werner er blitt truffet, han heter alt: „Mannen med det ene øret.“ Han er nettopp dratt til hovedforbindingsplassen. Det fiendtlige artilleriet er blitt levende. „No spiller de bordtennis igjen!“ sier en mann rolig, mens han graver seg ut et dekningshull og legger „pansernevener“ til rette. (Bildet 1). Sherman-panservogner er blitt meldt. Det viktigste er ikke å vise seg og å forsvinne fra jordens overflate. Så fint at jorden er myk. I trærne splintres det noe, og mens granatene brøler, kommer hylingen og ramlingen av de angripende panservogner nærmere. Bare rolig og la dem komme tett innpå! Grenaderen ligger utstrakt i det flate hullet sitt. Lukk det ene øyet, hva ser De da til høyre på bildet 4? To „pansernever“ og et gevær! Ikke noe annet; mannen er vekk! Kameratens flankerende maskingevær får med korte salver amerikanerne ned fra stålkassene. Og så er de alt framme! Som elektrisert springer grenaderen plutselig i været, river til seg „pansernevener“, står et øyeblikk oppreist og sender så prosjektilet avsted. En flammende eksplosjon er en Sherman-panservogns endelikt! (Bildet 5).

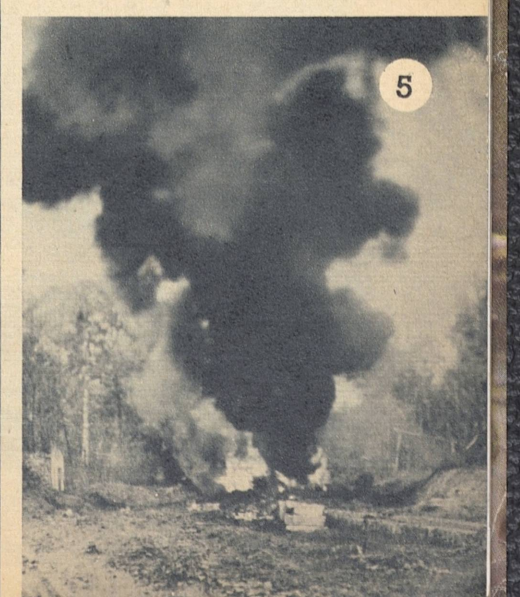
Sinnsro

For fem minutter siden var kampen over. Artilleriet duellerer enno med fienden, og de sårede blir brakt bakover. Panservognerne hviler og blir gjort ferdig for neste kamp. Om en halvtime kommer kanskje maten. En soldaten, ca 40 år gammel, skriver til sin kone: „Kjærestel! Jeg har det bra, og du behøver ikke være redd for meg. Guttene her er prima, og vi passer godt på hverandre. Jeg tror nesten ikke at det smeller mer hos oss enn hos dere når terrorbombene faller. Sendte du sjokoladen til gutten vår til ferieheimen? Takk for bildet du sendte meg, og glem endelig ikke at jeg i tankene alltid er hos deg!... (Bildet 2).

Kaldblodighet

Ni ganger sprang døden mot tigeren. Ni ganger sto tysk materiell sin prøve. „Her nede er det en antitank-treffer,“ sa kjøderen etter kampen, „den brant meg nesten under føtsålen. Vilde vel ikke ha kilt så lite, hvis den var kommet igjennom. Jeg holdt imot og kjørte videre. Midt oppe i kampen med fiendtlige batterier kom det et voldsomt knall, slik at jeg alt tenkte vi måtte hoppe ut! En artillerifulltreffer (se sirkelen på bilde 3) nøyaktig der forut. Men det skadet ikke tigreren vår noe. Se der, du ser nesten ikke en ripe! De blå flekkene i korsryggen fra det rykket da vi plutselig for i luften, ser en bedre!“

*Eksemplariske
fabrikasjonsinnretninger i
12 europeiske fabrikker
kommer i dag krigs-
økonomilivet
til gode*

PARFÜMERIE- UND FEINSEIFENWERKE

*Strømper med verdensry
fra*

**Europas største strømpefabrikker
J. KUNERT & SOHNE, WARNSDORF, TYSKLAND**

Hvorfor kjemper den tyske soldaten enno?

FEM PRINSIPIELLE MENINGER FRA FRONTEN

Av løytnant Benno Wundshammer

Den kjensgjerningen at den tyske hærs kampånd og moral er uknekket også i det sjette krigsåret, framkaster hos fienden det overraskede spørsmålet: „Hvorfor kjemper den tyske soldaten enno? Har han ikke i de siste årene måttet gå tilbake på alle fronter og derved prisgitt kjempemessige landområder? Er hans byer ikke gått opp i flammer i terrornettens fosforregn? Står ikke veldige panserarméer parat til det siste avgjørende stormløp mot det tyske kjerneland? Kan disse soldatene ikke regne ut at deres sjanse materialmessig sett er forsvinnende liten? Står disse mennene under det harde trykket av en terror, som driver dem ut på slagmarkene med pistolen for brystet, eller er det fanatiske dervisjer, som stormer fram i vanvittig raseri, uten å kunne forstå hva som foregår rundt dem?“

I denne krigen er det blitt skrevet meget om soldatene. Det meste av det var ikke egnet til å vise sivilisten soldatens verden. På grunn av mine egne opplevelser har jeg måttet revurdere min oppfatning av soldatverdenen fullstendig. Ord som heroisme, vaiende faner, berømmelse og glorie har da bare liten kursverdi. Soldatens verden er hardere, ubarmhertigere og derfor mer nøktern enn det heroisk-romantisk forklarte ekko i rolige borgeres sjeler.

Soldaten gjør sin hære plikt, uten å bry seg om utenverdenens ros eller kritikk, for denne utenverdenen er jo for ham bare en tilskuer. Prinsipielt atlyder han sine førere. Han føler det lite soldatmessig å spørre om meningen eller formålet med en gitt ordre eller å diskutere den. Soldaten bekymrer seg i alminnelighet lite om agitasjon, som han forøvrig bare har et overlegent smil tilovers for. Han vet og opplever at han må slå for ikke selv å bli slått; dette er overhodet det viktigste!

Men dessuten har den tyske soldaten nøyaktige forestillinger om hvorfor han fører denne krigen og hva han venter seg av den. Han snakker sjelden om det, og det er vanskelig å få ham til å komme med forklaringer over noe som er selvfølgeligheter for ham.

I de siste månedene har jeg hatt anledning til å snakke med tyske soldater om disse selvfølgelighetene. Atter og atter møtte jeg så å si fem grunnoppfatninger; enten min vis-à-vis var en grenader eller generalfeltmarsjal, en flyver eller en torpedobåtfarer, en panserskytte eller en ammunisjonskjører. Jeg vil i korthet skissere opp disse fem grunnmeningene.

Dette tenker den tyske soldaten:

1. Vi har god samvittighet!

Det er den tyske reservisten som fører krigen. Kjernen i den aktive

stamtroppen er for lengst gått opp i folkehæren. Den tyske reservisten er imidlertid stort sett sammensatt av tre generasjoner: verdenskrigsgenerasjonen, etterkrigsgenerasjonen og den nettopp voksne ungdommen. Verdenskrigsgenerasjonen opplever en krigsredsler no for annen gang. Den har aldri glemt materialslagene i den første verdenskrigen og var seg alltid bevisst hva det betyr å la kanonene tale. Disse mennene har etter 1918 trodd på stormaktens gode vilje til å drive en fredelig politikk. Verdenskrigsgenerasjonen er i 1939 for annen gang gått inn i kampen; den er fast besluttet på at alle disse millioner offer ikke skal være forgjeves.

Etterkrigsgenerasjonen ble oppdratt av en demokratisk statsledelse, og i deres skoler var den franske revolusjon det lysende eksempel på menneskelig frihetstrang. Den ropte ikke bare „aldri mer krig!“, men mente det også. Begge generasjoner hadde imidlertid siden 1933 opplevd et fullstendig økonomisk oppsving og visste nøye at de bare vilde kunde tape det ervervede på slagmarken, men aldri øke det. Men den siste generasjon som nettopp no er blitt våpenfør, var i 1939 ikke engang kommet opp i pubertetsalderen. Barn ønsker seg sjokolade, is eller fotballer, ikke flyangrep!

2. Vi er fri for hat

I 1939 ropte franske stemmer: „Dø for Danzig?“ Denne krigen brøt ut, fordi en i Paris, London og New York anså det for nyttig å la en polsk marsjal forkynne at han vilde rive opp Tysklands arméer foran Berlin. Den annen verdenskrig brøt ut, fordi våre motstandere var av den mening at de har det bedre når tyskerne har det dårlig. Men det hatet som den fiendtlige verden har dyrket, raser no i store deler av Europa, som er besatt av mot-

Fortsettes side 23

Fire brødre i kamp mot bander i vesten. Det er muhamedanske frivillige alpejegere. De bærer Waffen-SS-uniform og feltgrå fes
PK-foto: SS-krigskorrespondent Nonnenmacher

Til fargefotoet på de o neste sidene:

I SLAGETS BRENNPUNKT...

Overalt hvor det i kampens hete dannes tyngdepunkter, dukker pansergrenaderene opp. Fra deres pansrede mannskapsvogn rager løpene på maskingeværene og „Panserredselene“ opp. Mennene er nærkampkjempere, som like før kampen forlater kjøretøyene sine og arbeider seg fram mot fienden i ly av

sine egne pansere eller kunstig tåke. Med sprengladninger, med „Panserredselen“ og „Panserneven“, enkeltkjemperens rakettdrevne våpen, bekjemper de fiendtlige pansere. Med flammekastere og sprengladninger røyker de ut bunkere, med maskinpistoler og håndgranater rykker de fram mot fiendtlige kamp-

grupper. Likeså hurtig som de dukket opp, kan de forsvinne igjen eller veksle kamplass med sine bevegelige kjøretøyer. PK-fotoet her viser pansergrenaderer på farten gjennom en brennende landsby ved et av brennpunktene i forsvarsslaget mot sovjetrusserne

PK-foto: SS-krigskorrespondent Grönert

Tilsynelatende uberørt av krigen ligger denne lille tyske fjell-landsbyen, som „Signal“ beretter om i dette nummer

Hvorfor kjemper den tyske soldaten enno?

standeren, og har ført til en forbitret småkrig, hvor alle kjemper mot alle. Den tyske soldaten har aldri vært nødt til å hate sine fiender. Hans selvbevissthet og soldatmessige overlegenhetsfølelse beskytter ham mot denne infantile svakhetstilstand.

Jo flere pansere fienden kjører opp, jo tettere bombeflatekastene og trommeilden blir, desto fastere og mer utpreget blir den tyske soldatens selvbevissthet, da han bare altfor godt vet at det bak denne gigantiske stålveggen skjuler seg menneskelig utilstrekkelighet. Den tyske soldat vil ikke befri verden fra noe og har heller ikke til hensikt å utrydde noe overhodet. For ham er det viktig i det avgjørende øyeblikk å treffe det bevegelige målet som befinner seg foran våpenmunningen hans. Fins det vel en bokser, som vant verdensmesterskapet fordi han hatet sin motstander?

3. Vi tror ikke på demokratiet

En tid var også storedele av det tyske folk et overbevist om at parlamentet ikke skal være en merkantil, men en politisk innretning. Det gas en tid da tyske soldater trodde på Wilsons 14 punkter og på verdensfreden. Verdens dom over Versaillestraktaten er i dag bare en skuldertrekning. Men da tyskerne trodde å være berettiget til å kunne opptre i en fri verdensøkonomi som en aktet partner, ble han fra alle sider møtt med et avgjort nei. Hva nytter det med en pen lumberjack, når den henger over en sulten mage? Hva nytter den herligste shagpipe, når en ikke får tobakk til den? Interessen for demokratiet og amerikanismens under forsvant. De heroisk oppstilte historiene om industrikapteiner, såpe- og margarinkonger virket stadig mindre overbevisende. Det er de samme „konger“, som i dag innehar avgjørende poster i den amerikanske rustningsindustri. Og den tyske soldat spør forundret hvorfor de kaller seg konger, når de vil være demokrater? Hvorfor produserer de død, når de lover lykkosalighet? De wilsonske 14 punkter opplevde nesten i programmessig gjentakelse en nyoppvekkelse i Atlanterhavs-erklæringens „fire friheter“. Det er ikke gått tre år engang, og verden gjenlyder av smerteropene fra dem som er blitt bedratt på ny. De vestlige demokratiers vandrende predikanter, som igjen engang har slått opp sine telt i Europa, har den samme troverdighet for den tyske soldaten som selgere av hårvann der får håret til å vokse. Han vet altfor vel at det allikevel ofte bare er farget vann!

4. Bolsjevismen er ikke noe propagandaspøkelse!

Den tyske soldaten har i 1941 brutt opp den sovjetrussiske leviathans fengselsmurer; han har kastet et blikk

inn i det kommunistiske paradises krasse virkelighet. Han så den forferdelige armod og elendighet i de sovjetrussiske landsbyer og har med egne øyne kunnet iakttå hva der i virkeligheten var forhånden bak bolsjevikisk bykulturs forfalne gipsfasader. Han har bare funnet ett: en forferdelig materialisme, som blir virkeliggjort av den herskende klasse med den mest brutale despotisme. Han så kjempemessige industrianlegg, hvor menneskelige maurhærer ble bevoktet av piggrådgjerder og lyskastere og arbeidet til de brøt sammen. Han så barn som bare kjente en eneste leik: å jage sommerfugler til døde med grener. Tysklands motstandere er i dag ivrig bestrebt på å anse bolsjevismen etter dens forvandling til „nasjonalisme“ for helt igjennom salongfåhig. Intellektuelle i visse deler av Europa, som er fullstendig virkelighetsfjerne, viser sitt bifall og forkynner frasen: „Det er ikke så ille!“ eller „Stalin er jo altfor klok til at han vilde utrydde oss!“ Disse „fagmenn“ har ganske visst hittil pinligst unngått noe: personlig og øyeblikkelig å dra inn i det østlige paradiset med jubelskrik! Dette har de overlatt sine umyndiggjorte arbeidere eller barna, som ikke vet hva som skjer med dem. Men den tyske soldat kan og vil ikke igjen glemme det som han så!

5. Vi vet det: vé de svake!

Det er ingen lett verden, som den tyske soldat no har levd i gjennom flere år. Atter og atter har virkelighetens ubønnhørighet vist ham at mannen bare eier det som han erverver seg og forsvarer av egen kraft. Han har bare altfor ofte måttet erfare at enhver suksess, enhver glede, enhver besittelse, ja enhver liten nytelse må betales ved en tilsvarende ytelse. Den tyske soldat ser heri den store rettferdighet i verden, og han vet at han ikke kan unndra seg den. Han vilde også heller være hos sin kone og sine barn, han vilde også heller sove uten bombeangrep, han vilde også heller nyte alle behageligheter ved et kultivert og sivilisert liv. Men likeså vel som han har lært at bare teltduken hjelper mot regnvær — ikke ønsket om sol, på samme måte vet han at dødstruselen fra panserarmeene og luftflåtene i horisonten bare kan mestres ved hjelp av hans våpen. Han har alt sett for mange som trodde på falske agitatorers lokkende sireneklang og derfor la ned våpnene. Han har sett for mange som ble heimløse i det egne heimland, sultne på de egne åkrer og rettsløse i den egne staten, mens den fiendtlige makts bevæpnede vaktposter gikk sine runder ett eller annet sted rundt hjørnet. Men forat dette ikke skal bli tilfelle i hans eget heimland, kjemper den tyske soldaten og derfor klamrer han seg fast til våpenet så lenge det er liv i ham.

Man kan heller ikke lenger framstille Lohse Uralt Lavendel uinnskrenket, men no som får får man det ekte og uforandret. Den som kan innrette seg litt, har det lenge, for det behøves jo bare et par dråper for et kvarters forfriskning. Og det skulde man gjøre! Man føler seg straks bedre, man arbeider også lettere i omgivelser som er fulle av frisk duft.

Olympia
KONTORSKRIVEMASKINER
REISESKRIVEMASKINER
OLYMPIA skrivemaskiner er fremstil av
Olympia Büromaschinenwerke AG., Erfurt

Generalagentur for Norge:

G. A. GJESSING & Co. A/S., OSLO

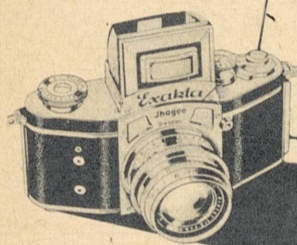
Olympia salgskontorer og Olympia representanter i alle storbyer verden over

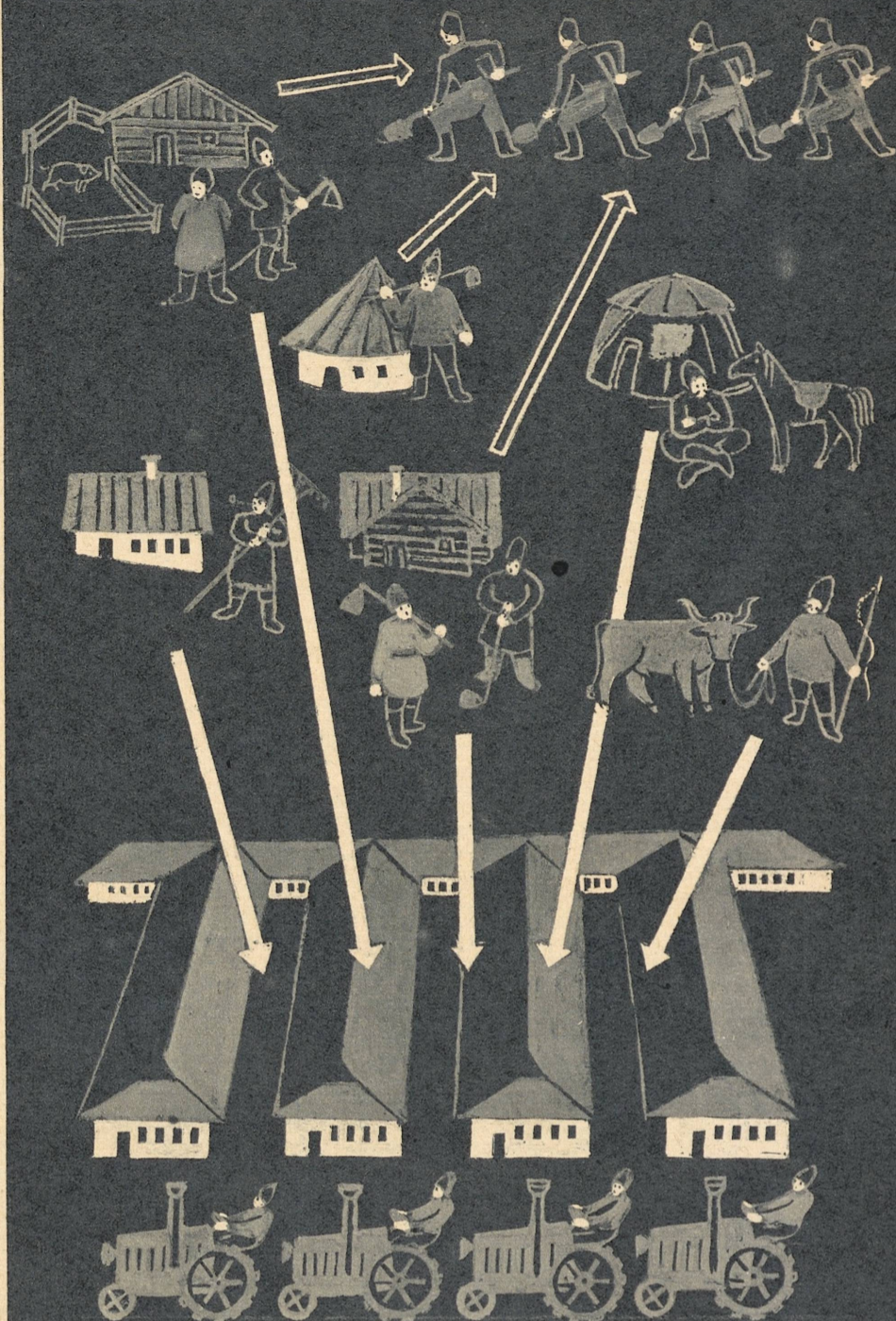
Et godt lysbilde

sier mer enn tusen ord, det overbeviser og formidler på én og samme gang. I de kommende fredsår vil det komme til å fremme den gjensidige forståelse nasjonene imellom og understøtte deres samarbeid — til beste for et enig, arbeidsglad Europa.

Gode lysbilder betinger pålitelige kameras! Tyskland vil komme til å levere dem igjen, og EXAKTA vil igjen bevise sitt gode ry som det mangesidige speilrefleks-smalfilmkamera med største presisjon og atter bli en trofast ledsager for mange mennesker.

Gratisprospekt sendes på oppfordring

USSR

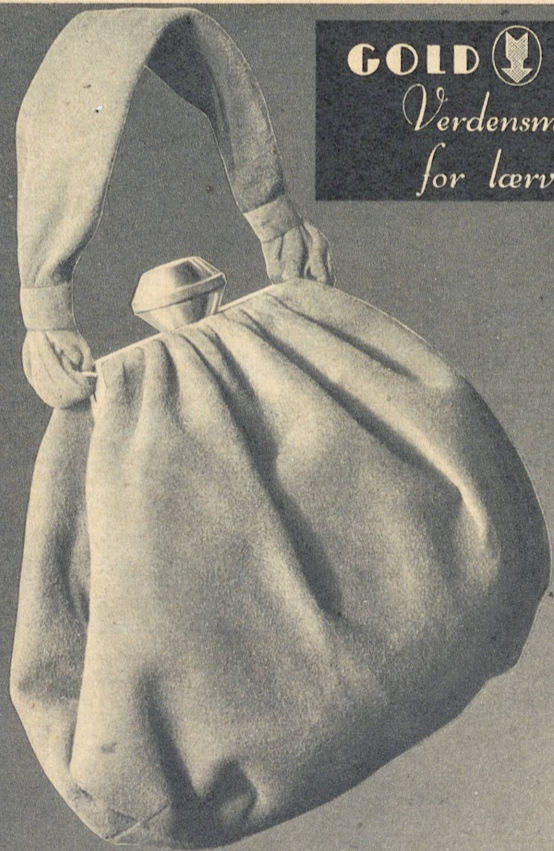
Det prinsipielle

Den tyske bondestanden skiller seg i vesentlige punkter fra den øvrige verdens bondestand. Og nettopp disse forskjeller setter den i stand til å ernære det tyske folket også uten Ukraina og under de vanskeligste betingelser i det sjette krigsåret. Disse påstander blir holdt for riktig, når en tenker på den særstillingen, som Tyskland befinner seg i siden 1918. Versaillestraktaten og følgene av den har lukket Riket ute fra kretsen av de nasjoner som eier noe. Lånepolitikken i det første decenniet etter 1918 skjulte en stund denne tilstanden, men den ble derved faktisk bare skjerpet og øket til det irreparable. Hvis Tyskland ikke for alltid vilde miste et fritt folks høyhetsrettigheter, måtte det økonomisk-politisk gå en fullstendig ny veg. Det måtte løse seg fra de internasjonale finansband, ved å

UTEN

AKTUELLE BETRAKTNIN

WÜNDRICH - MEISSEN

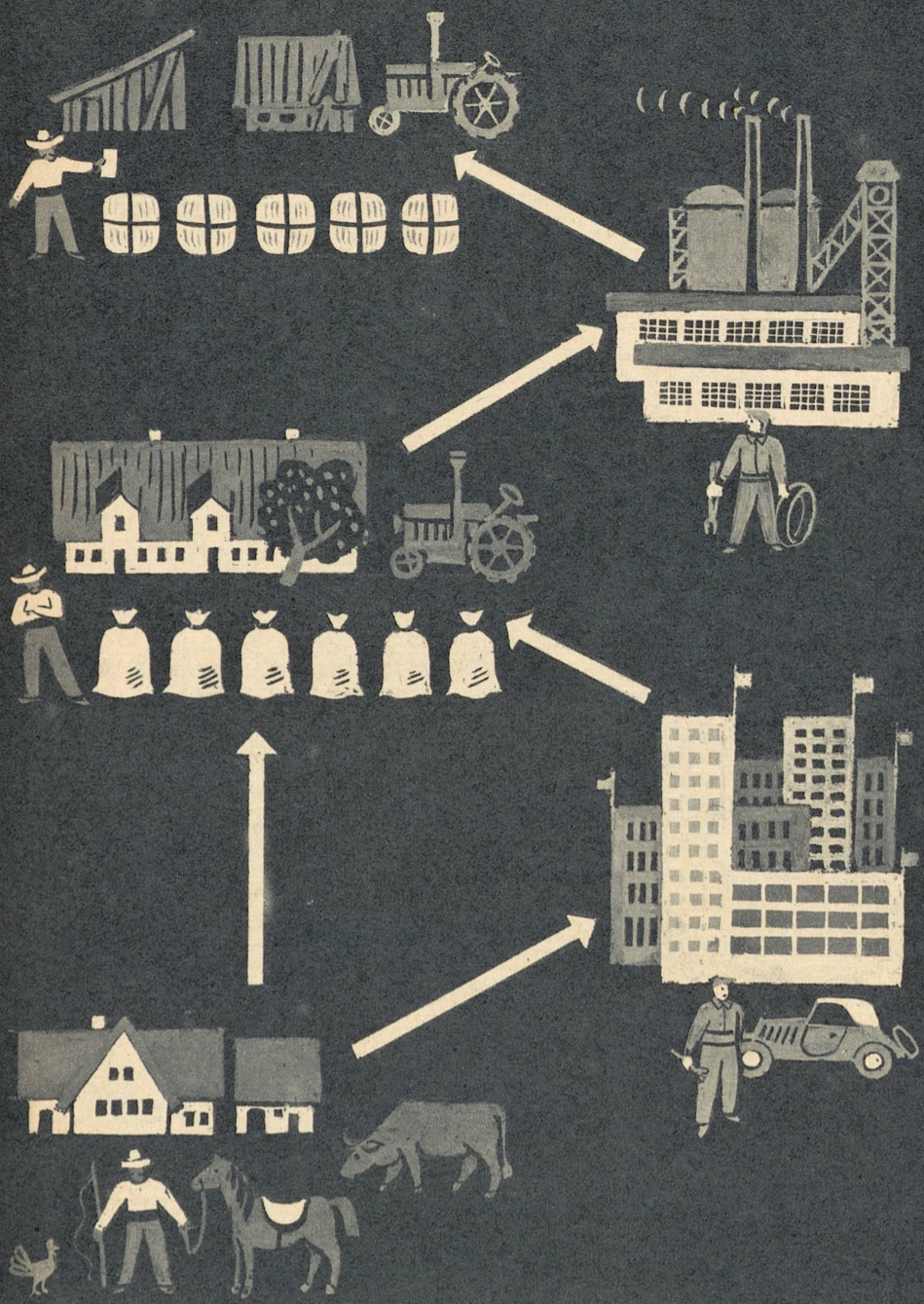

GOLD PFEIL
Verdensmerket
for lærvarer

Liker De den ?

Også i femte krigsår beviser Tyskland ved sin kultiverte moteskåpen og den fredsmessige utførelse av sine vakre håndveskemodeller tysk prestasjons uovervinnelighet.

Fabrikant: Ludwig Krumm

USA

DEUTSCHLAND

gjøre seg uavhengig av fremmede markeder på de livsviktige forsyningsområder. De grunnlagene, som disse autarkibestrebelse kunde gå ut fra, var meget forskjellige. På jordbruksområdet fantes det en produsentstand som var kjernesunn, og som skiller seg så sterkt fra de tilsvarende folkedeler i andre land at en i Tyskland slett ikke kaller disse andre for bønder. I Sovjet-Russland f. eks. er landbruket helt ut statslig. I kolchosene og sovchosene blir det satt inn en hær av statsarbeidere eller igjen trukket ut av det totalt mekaniserte landbruk for å settes inn som industrielle vegarbeidere. Med hvetemonokulturen i USA begynte den amerikanske bondes fullstendige avhengighet av verdensøkonomimarkedet. Nybyggeren ble til en farmer, som etter spekulasjonens prinsipper vandrer dit hvor

han tjener bedre, eller planter og dyrker det som kaster mer av seg. Resultatene er: sosial usikkerhet, hele egner gjøres til stepper, pris og forsyningsvanskeligheter for hele landet. I Tyskland har bonden sittet på sin gård i århundrer. Jorden er blitt fullstendig ett med ham — med alle dens krav og egenarter. Den intensive utnyttelse av dens produksjonsevne er sikret ut fra de nære personlige band som binder ham til denne jorden. Allikevel strakk produksjonen ikke til — noe som viste seg i den første verdenskrigen — for å gjøre Tyskland autarkt på landbruksområdet. Dette autarki ble inntil utbruddet av denne oppnådd i høy grad. Den følgende artikkel viser med hvilke midler dette resultatet ble oppnådd.

UKRAINA?

OVER DEN TYSKE ERNÆRINGSSITUASJON

Så lenge mange forbundsfaller og mange besatte områder kunde bytte sine kornoverskudd med Tyskland mot maskiner, kjemikalier eller andre ting eller levere Tyskland det, skrev den fiendtlige propaganda i 1939 og 1940: Tyskland vilde hurtig være utsultet! Men i dag er spørsmålet om og hvor lenge Tyskland kunde ernære seg uten Romanias åkrer eller uten Ukrainas marker, helt ut berettiget. "Signal" besvarer dette spørsmålet her ved å forestille den standen som bærer ansvaret for det tyske folkets daglige brød, bondestanden

„Kronprinsen“ og „prinsregenten“

Gården tilhører den niårige odelsgutt, skjønt hans far døde for åtte år siden. Inntil gutten er 25 år gammel, forvalter hans stedfar (bakerst på bildet) eiendommen som forpakter. Bildet nedenunder viser odelsgårdens råningshus

Bonden — en konge i sitt rike

Det er stor forskjell på om en mann dyrker sin egen jord eller en fremmeds, om denne fremmede no er en stor eiendomsbesitter, som i USA, eller staten selv, som i Sovjetunionen. For best pløyer og sår jo den som ikke er daglønnet, men selv engang høster fruktene av sitt eget arbeid: den fri, selvstendige bonde. Han får mest ut av jorden, han oppnår de største avlingene. Hva var altså mer nærliggende enn å beskytte den allerede forhåndenværende bondestand slik at den ikke lenger kunde røkkes av alle verdensøkonomi- eller råstoffkriser? Tyskland gjorde dette. Og resultatet viser seg i dag, da Tyskland i det sjette krigsåret og uten Ukraina heller ikke sulter. — Den tyske bondestanden sitter på gårder, som hverken er stor- eller småbedrifter, altså gårder som kan gi bonden og hans familie deres utkomme, hvis landbruksprodukter strekker til for ernæring og klær, for barnas oppdragelse og utstyr og for alle nødvendige anskaffelser. Og disse gårdene erklærte

For å føre sin næringsøkonomi ut av de evige kresituasjoner som hersket i de siste decennier, har Tyskland opprettet en sosial, uavhengig bondestand, som særlig kommer til uttrykk i „odelsbonden“

Tyskland høsten 1933 for odelsgårder. En tysk odelsgård er et kongerike — den kan ikke selges, ikke tvangsauksjoneres, ikke deles opp og ikke testamenteres til noen, den kan bare overgis i sin helhet til en direkte arving. I regelen er arvingen en sønn, den som bonden velger, den eldste eller den yngste, alt ettersom skikken for arvefølgen er i den egnen gården ligger. Hvor det ikke er noen fast sedvane, får den yngste sønnen gården, forat den skal bli så lenge som mulig i samme hånd. Har ikke bonden noen sønn, så tiltrer en datter, en bror eller en nevø arven. Ekkefellen til datteren som arver gården, må imidlertid være gårdbruker og i stand til å styre en gård. Bondens barn som forlater gården, får midler til å opprette sin egen eksistens. Alt dette representerer en ekte, kongelig arvefølge-regulering med majoratsbestemmelser, som tidligere bare var vanlige for adelseiendommer. De gir bonden forrettigheter, som er av uvurderlig nytte for hele nasjonen.

Hverken farmer eller musjik

Den tyske bondestanden er med en rekke tungveiende band knyttet til sine oppgaver. Den tyske bonden er blitt statstjener, men i samme ånd som f. eks. kong Friederik den store av Preussen også var. Som kjent handlet denne monarken i alle ting som nasjonens representant — og hvem vilde vel påstå at han derfor var mindre konge?

Før krigen utførte Tyskland sukker og innførte formidler. I dag er ingen av disse tingene mulig, og allikevel blir det ikke noe sukker til overs, og formidlene rekker til: en har bare satt inn en del av den tyske sukkerroeproduksjonen som et fremragende formiddel for grisene! En har gjort dette systematisk og offisielt. Sukkerroe-avlingen blir ikke lenger overlatt sukkerfabrikkene fullt ut, det må alltid holdes tilbake en del som formiddel. Ingen bonde kan vilkårlig forandre høyden av sin sukkerroeproduksjon.

Denne metoden — kalt markedsregulering — gjelder for alle produksjonsgrener innen landbruket. Tyskland meddeler sine gårdbrukere offisielt hva markedet trenger av produkter, og bøndene produserer så tilsvarende. Tilbud og etterspørsel holdes således i likevekt, og likeledes prisene. Bonden vet lang tid i forvegen hva han vil få for sine varer, han er aldri truet med en baisse. Selvfølgelig kan han heller ikke bli spekulant, ved å produsere a la hausse — og gjøre den jevne levering til det tyske marked med de nødvendige produkter problematisk. Han er faktisk blitt en art statsjenestemann, som gjør det som er nødvendig for nasjonen, og som vet hva han får for det. Den tyske bonden er ikke noen arbeidsgiver som produserer det han tjener best på, som f. eks. farmeren. Men han er heller ikke noen musjik, som beskjeftiges på statsgårder som arbeider — han arbeider som en konge på egen jord og setter seg inn for nasjonen.

FOR 4000 ÅR SIDEN...

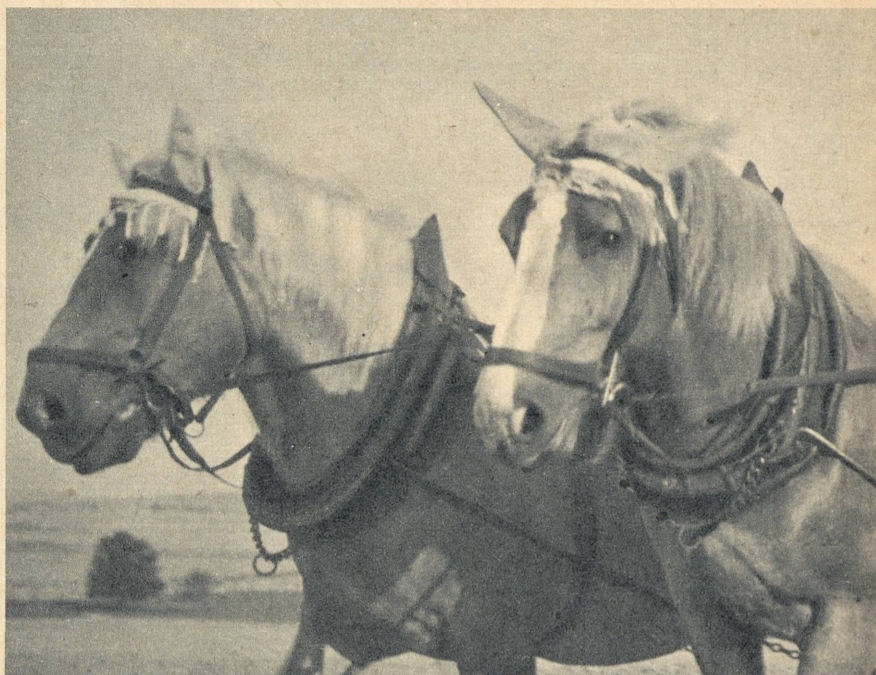
... har bøndene alt kjent kjerrer og — anvendt løfteoven på praktisk måte — lenge før den ble oppdaget vitenskapelig. Den nyere tid ga kjerren to forbedringer: gummihjul og svingakse. De demper støtene og letter farten. Slik forbindes nytt og gammelt, og den moderniserte kjerren — som brukes på de tyske bondegårdene i så stor utstrekning — kan vel være et symbol på hvordan en i Tyskland har teknisert landbruket, uten samtidig å industrialisere det

UTEN UKRAINA?

140 000 traktorer hjelper den tyske bonden til å sikre Tysklands ernæring også under krigen. Landbruksmaskiner erstatter tallrike arbeidskrefter. En plantemaskin yter likeså meget som 40 mennesker. No som før blir de derfor i Tyskland også likestilt med panserproduksjonen. I dag rår Tyskland over 1.7 millioner slåmaskiner og 1.2 millioner treskemaskiner

Etter å ha gresset ute om natten er hestene styrket og forfrisket og kan greie alle dagens krav meget bedre enn etter en natt i stallen. Ved beskyttelse mot overanstrengelse og ved omhyggelig pleie og øket arl av ungdyr var det mulig for Tyskland å holde fredsbestanden på ca 3.5 millioner hester — til tross for forsvarsmaktens behov

En rosenhage etter 5 års krig. Grønnsakdyrkingen ble i Tyskland siden 1933 øket til det 1½ dobbelt, uten at det derfor ble dyrket mindre av andre viktige produkter. Blomsterbed ble grønnsakbed, mellom potetradene står det kålhoder, seine grønnsaker blir dyrket som annen frukt etter tidligpotetene. Resultatet i 1944: 7.5 millioner tonn grønnsaker

Svinekjøtt istedefor spekk. Det er mer rentabelt å dyrke kjøttsvin enn tunge fettsvin. De gir ganske visst forholdsvis mindre spekk, men så meget mer kjøtt. Den tyske bonden innstiller altså sin svineavl på kjøttsvin, og svinet er blitt en betydelig kjøttlerandør. Det tyske fettbehovet blir i dag hovedsakelig dekket ved smør, olje og margarin

Ekstra . . . Gjesser, ender og høns gir jo ikke bare egg, nei, de er på samme måten som kaninene en økning av kjøttrasjonen, som i dag — bortsett fra den offisielle arling — mangen privatmann i Tyskland skaffer seg. Bildet viser gjessene hos en bonde. Gjennomsnittlig veier hver av disse gjessene 15 pund

Hver sjette uke gir engen et nytt forbidrag, for den blir regelmessig orrsprøytet med rannfortynnet gjødsel, som pumpes fram fra fjøset gjennom rør. Den intensive gjødslingen med naturlige og kunstige midler har Tyskland ikke minst å takke for sine høye jordbruksavkastninger

Nordtysk bondefamilie

ILDPRØVEN

På få år før utbrudet av denne krigen har den tyske bonden — som var kalt til å befri sitt folks ernæring fra avhengigheten av tilførslene fra utlandet — utført prestasjoner som er uten eksempler. Han har øket hele jordbruksproduksjonen ned nesten to tredjedeler

Hver brødkive som en mor skjærer av for å mette barna sine og familien, er frukten av hardt bondearbeid. Dette arbeidet er hardt, særlig i et land, hvor jorden bare under innsats av alle krefter strekker til for å kunne ernære befolkningen. Denne oppgaven kunde ikke løses bare med menneskekraft. Derfor har det tyske landbruket fra år til år satt inn stadig flere

maskiner. Bare på denne måten var det mulig alt i årene før krigen å øke den tyske jordbruksproduksjon fra en verd på ca 8600 millioner riksmark i 1932/33 til mer enn 14 000 millioner riksmark i 1938/39. Den tyske bonden har forstått å nyttiggjøre teknikken mer og mer. Selvfølgelig er heste- og okseforspannet ikke fordrevet fra åkeren. Det vil alltid høre til den

tyske bonden. Men den erkjennelsen av f. eks. en slåmaskin som trekkes av en traktor på en dag utfører like meget som én mann med ljaen på 16 dager, har bonden visst å nytte likeså vel som innsatsen av moderne landbruksmaskiner ved gjødselspredning, såing og innhøsting.

Mindre gårder, for hvem anskaffelsene og underholdet av kostbare maskiner ikke lønner seg, har ofte slått seg sammen for å nytte de mulighetene som det ligger i den tekniske hjelpen. Elektriske anlegg, som driver slåmaskiner, heiser og pumper, er i dag å finne på hver eneste bondegård. Det tyske jordbruket har i dag 1.8 millioner slike elektriske kraftkilder.

Ikke bare tekniske, men også vitenskapelige forskningsresultater nyttes: forbruket av mineralgjødning — kvellstoff, kali, fosforsyre og kalk — steg i Tyskland fra 2 millioner tonn i 1932/33 til 4.7 millioner tonn i 1938/39.

Var det før krigsutbruddet med slike midler lykkes å forhøye den tyske agrarproduksjonen på seks år med nesten to tredjedeler, så sto bonden — eller når han var utkommandert — bondekonsiden utbruddet av krigen overfor den oppgaven: ikke bare å opprettholde men å fremme denne produksjonsøkning i det tyske jordbruket.

No måtte ingen åker ligge brakk, og ingen eng ligge umeid. For denne oppgave gir forsvarsmakten gårdbrukere permisjon for onnetiden og for åkerdyrkingen, i så stor utstrekning som mulig. Men hvor bondekonsiden er blitt igjen alene med gjentene, hjelper naboene til, eller den tyske skoleungdommen drar ut på landet til slåttehjelp, barn fra byer i truede områder hjelper til, da de no så lenge krigen varer bor i landsbyene. Og i den tiden da hver dag kan være avgjørende for innkjøringen av avlingen, finner en i de tyske landsbyene alle mann ved åkerarbeidet: borgermesteren, læreren, presten — alle hjelper de til med jordbruksarbeidet.

Men ikke bare alle hender hjelper til. Også bondens forsyning med de nødvendige maskiner kunde økes under krigen. Følgende eksempel viser at den tyske bonden under krigen sikrer Tysklands ernæring, også uten Ukraina.

**Søndagsfred og hvile. I så stor utstrekning som mulig overholder en søndagshvilen. Her møtes presten, bøndene og håndverkene i landsbyen i gjestgiveriet. I doktorboligen blir det musisert, doktoren selv spiller på spinnet, læreren spiller cello*

MØNSTEREKSEMPLET

FETT

Fettforsyningen har alltid vært det vanskeligste problem i næringslivet. „Signal“ har derfor med vilje valgt ut mønstereksemplet fett. Det viser hvordan den tyske bonden arbeider i dag

I de siste årene i første verdenskrig fikk tyskeren såvidt 95 g fett om uken. I begynnelsen av det sjette året i annen verdenskrig fikk han 220 g fett pr. uke. På den fiendtlige side påstås det at Tysklands fettforsyning er så meget bedre og sikret, fordi det fikk mange næringsmidler fra de besatte områder. Hertil kan vi bare si at Tyskland igjen har sendt likeså meget til andre besatte og vennligsinnede områder. For sin egen forsyning er Tyskland i dag som dengangen helt henvist til sin egen produksjon.

Verden kan gjerne betrakte den nuværende tyske fettforsyning som et under. Og allikevel kan vi forklare dette underet.

60 prosent av det tyske fettbehovet blir dekket av melk. I begynnelsen av denne krigen rådde Tyskland over 10,1 millioner melkekuer, det er sågar litt mindre enn i 1914. Men dengang måtte Tyskland i løpet av krigen til dels slakte ned kveget, fordi foret ikke strakk til; dennegangen har Tyskland enno under krigen øket sin bestand med 250 000 kuer. Men forskjellen kan ikke ligge bare i noen hundretusen melkekuer. Gir kuene i dag kanskje bedre og mer melk? Ja, det gjør de, for: de blir bedre foret. Gjennomsnittlig gir i dag hver ku i Tyskland 2500 liter melk, i 1933 var det f. eks. 200 liter mindre. For 100 år siden ga en ku gjennomsnittlig overhodet bare 500 liter melk om året.

Bak denne utviklingen står det et landbruksøkonomisk forskerarbeid, som dyrkes særlig i Tyskland. Det har nemlig stor betydning om fjøsene er lyse og luftige, om kveget går et par uker lenger ute, og om epidemier og sykdommer kan forhindres eller ikke. Hovedgrunnen for den økede melkeavkastning skriver seg imidlertid fra noe annet: om sommeren gir kuene mer og fetere melk enn om vinteren, fordi det friske gresset er mer nærende enn høyet.

Da kom en på den tanken å konservere en del av grønnforet i siloer for vinteren, slik at kveget praktisk talt hele året igjennom får saftig, vitaminrikt grønnfor. Hver landsby, hver større bondegård i Tyskland har i dag sin gjærings-silo. I 1932 hadde siloene

i Tyskland et rominnhold på ialt 650 000 m³. Men i 1940 hadde de alt et rominnhold på 8 millioner. I disse siloene kan også mange slags formidler, som f. eks. turnipsblad, som ikke egner seg til tørrfor og som tidligere lå der unyttet om høsten, nå konserveres med.

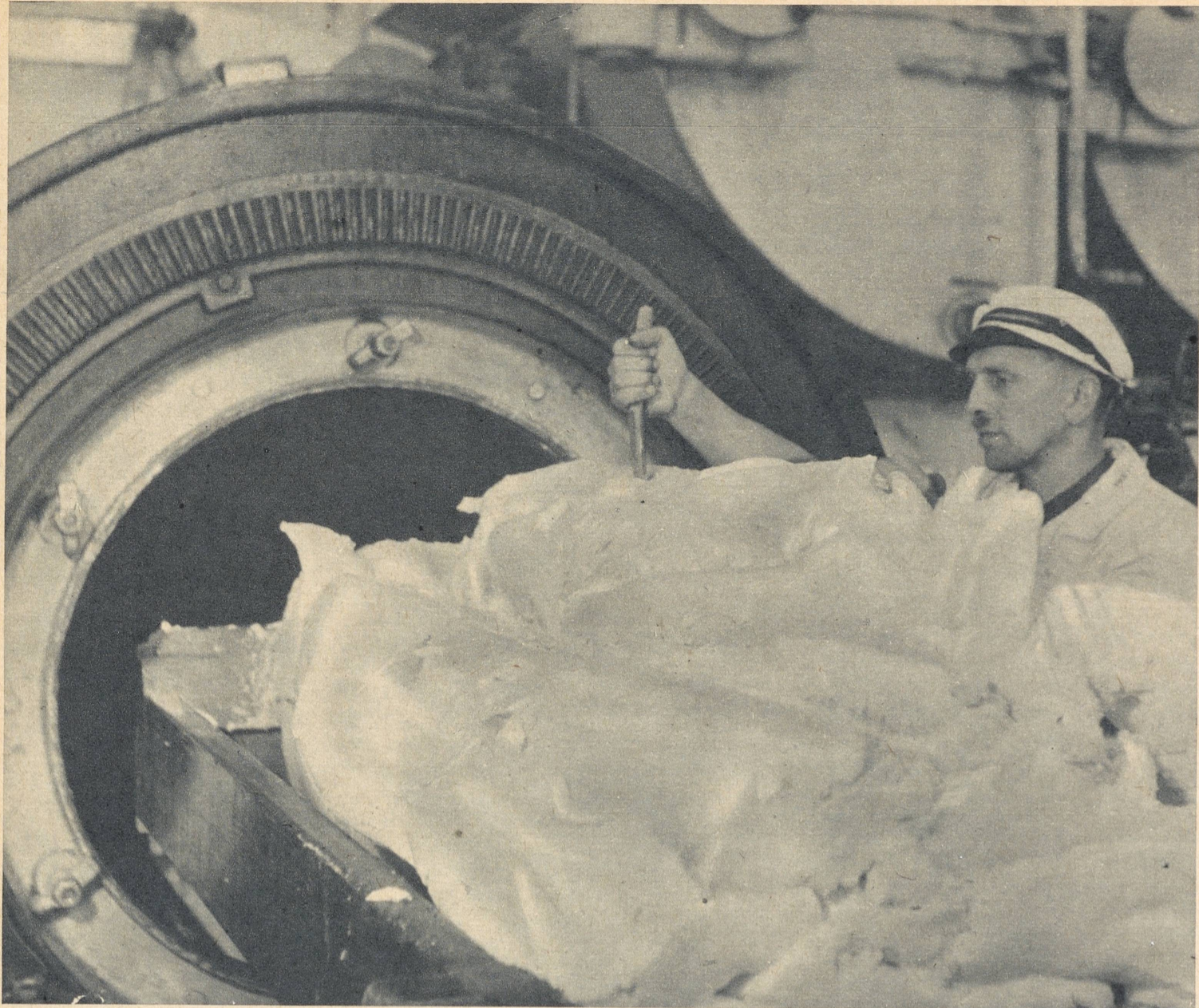
Tyskland har altså meget melk i denne krigen, og ikke en dråpe av den forderves. Den blir alt hos bonden eller i et sentralsted i landsbyen så dypkjølt at den ikke kan bli sur selv i de varmeste sommerdager. Om kvel-den blir den så brakt til meieriet i en samlingsvogn, hvor den nå i de mest moderne separatorer blir bedre separert enn det vilde være mulig på de enkelte bondegårdene selv. Naturligvis blir ikke all melk separert. Barn og syke får i Tyskland nå som før nysilt melk til daglig bruk. Men den allerstørste delen av melken blir separert, og av 1000 liter melk får Tyskland gjennomsnittlig 36 kg smør, 2500 liter gir som sagt hver av de 10.1 millioner melkekuer om året . . . Her ligger 60 prosent av den tyske fettforsyningen.

De øvrige 40 prosent dekker Tyskland av to kilder, delvis av svineavl, men for størstedelen av oljefruktdyrkingen. Oljefruktdyrkingen gikk i Tyskland ved slutten av forrige århundre og ved begynnelsen av dette århundre tilbake til et minimum, da den heimlige oljen var dyrere enn innførselen fra oversjøiske land. I 1933 ble det i Tyskland enno dyrket 5000 hektar oljeplanter. Tyskland var altså så godt som fullstendig henvist til importen, såvel av olje — som jo også spiller en avgjørende rolle for framstillingen av margarin — som også av oljekaker, som blir igjen ved oljeutvinningen, og som er et særlig viktig formiddel. Tyskland begynte igjen å produsere oljen selv. Tallene for dyrkingen av oljeplanter gikk med et rykk i været. I 1939/40 var det ca 300 000 hektar, i 1943 alt 450 000, i 1944 ble 600 000 hektar besådd med oljeplanter. Det betyr en årsavkastning på ca 250 000 t olje og 4.5 millioner dobbeltsentner oljekaker. Og med disse to resultater er den tyske fett- og förforsyningen fullkommen.

Fra fjøset til kjøleanlegget. På de store bondegårdene blir melken like etter melkingen kjølt elektrisk og fylt i kanner. De står så i kalde vannkar, til de bringes til meieriet

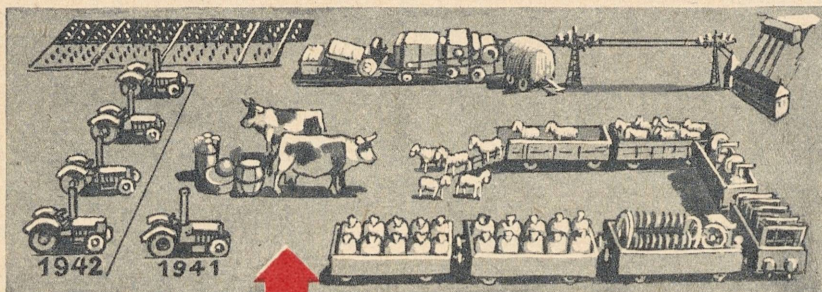
← Et helt år uten forandring. Det tyske smøret blir bearbejdet så lenge i knamaskiner at alle melkerester er utskilt, og det er oppnådd et fullstendig rent fettprodukt. Dette smøret kan oppbevares i kjølehuset i månedsvis, uten å tape i smak eller kvalitet. Bildet nedenunder viser en sentrifuge, hvor prøver av alle melkeleveringer undersøkes med hensyn til fettgehalt

→ Faren og hans døtre. Disse kuenes melkeytelser ligger med sin 4000 liter om året langt over gjennomsnittet. Fjøset tilfredsstiller alle krav på hygiene. Kuene står feks. på et opphøyet underlag, forat gjødselen kan renne vekk slik at strået ikke blir oppbløtt. Bildet ovenfor til høyre viser „4000-liter-oksen“, som er oppkalt etter sine døtres prestasjoner

TYSKLANDS INNSATS FOR EUROPAS LANDBRUK

SLOVAKIA

Landbruksmaskiner: i 1942 det firedobbelte av traktorer som i 1941. I 1942 1500 merinofår. Sårkornleveranser, derved øket grønnsakdyrking. Ved utbygging av vannkraftverk forbedret strømforsyning

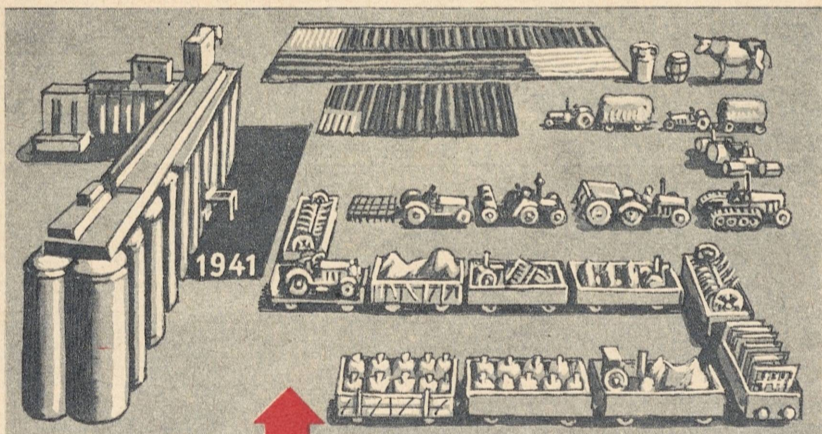
UNGARN

Muddermaskiner: derved ble på to år 370 000 Joch land tørrlagt. Avls- og livdyr: bestanden øket med 20%. Sårkorn: derved steg oljefrødyrkingen fra 1938 til 1941 med 140%. Hampdyrkingen steg med 800%.

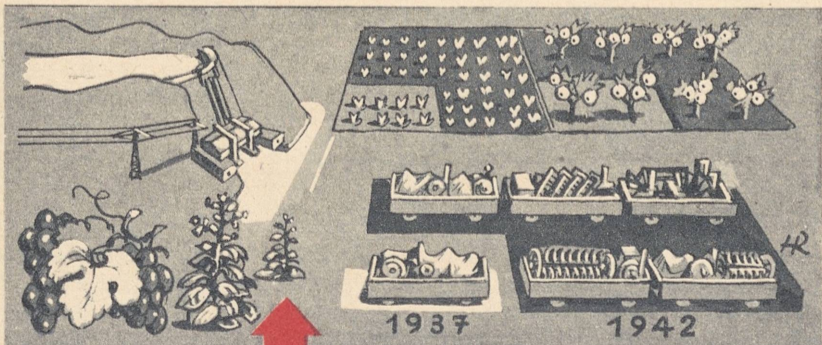
KROATIA

Maskiner. Livdyr: derfor alminnelig heving av kvegbestanden. Sårkorn: derved oljefrødyrkingen 1937-42 steget fra 1765 ha til 14000 ha. Dyrkingen av sojabønner steget fra 71 ha til 7800 ha

ROMANIA

Maskiner: 1941 42 4000 traktorer, 70 000 ploger, 15 000 ljåer, 6000 såmaskiner, 3000 slå- og 700 treskemaskiner. Dyngemidler, sårkorn. Ved bygging av siloer er underbringelsesmulighetene steget fra 14 000 t til 300 000 t

BULGARIA

Maskiner: i 1942 det femdobbelte av 1937. Sårkorn: derved grønnsak- og fruktdyrkingen tredoblet. Ved bygging av viadukter omfangsrike vannings- og tørrleggingsanlegg. Tobakk- og vindruedyrkingen øket

I 1933 og i årene etter ble det i Tyskland overvunnet en hard økonomisk krise. Men sørøststatene befant seg derimot nettopp på dette tidspunktet i en farlig avhengighet av verdensøkonomimarkedet. Deres agrarprodukter kunde ikke hevde seg overfor masseproduksjonen fra de oversjøiske land. Tollbegunstigelser fra vestmaktene side manglet. Resultatet i Balkanstatene var: opphoping av overskuddsavlinger, tilbakegang i inntektene, alminnelig senkning av levestandarden. Da opptrådte så Tyskland i 1934 som ny avtaker og skapte dermed en forandring i forholdene. Tyskland hadde ut fra innsnevringen av sine handelsmuligheter med vestmaktene trukket sine konsekvenser ved valutatang: forsyningen skulde i så stor utstrekning som mulig bestrides av den egne produksjon. Den ekstraforsyning som da allikevel oppsto, skulde mest hensiktsmessig hentes fra de umiddelbart omliggende rom. Samtidig skulde så Balkanstatene gis anledning til betraktelig å øke sin økonomiske yteevne — og dermed den alminnelige velstand.

I gjensidig interesse...

Den tyske hjelpen for landbruket i sørøst-Europa begynte så også snart ved avslutningen av nye handelsoverenskomster, som f. eks. den tysk-ungarske handelsoverenskomst, som ble avsluttet i februar 1934. Kjøpet av store kornmengder til fordelaktige priser ble fra tysk side sikret produsentene i sørøst-Europa. I løpet av de følgende år ble disse løftene utvidet og strakte seg da også til de forskjelligste landbruksprodukter. Den tyske hjelpeberedvillighet for jordbruket i Donauområdet utviklet seg til en eng jordbruksøkonomisk fellespolitikk med målet å oppnå en storslagen utvikling av alle naturlige muligheter i de statene. En fullstendig oppstilling av alt dette vilde føre for vidt, derfor skal vi her bare nevne de viktigste tyske ytelser.

En meget viktig forutsetning for landbruksproduksjonen i et land er dyrking av godt sårkorn. Sårkornelskaper ble opprettet i Budapest, Bukarest og Pressburg. Den gjensidige understøttelse ved undersøkelse av nye plantesorter og nydyrkingen, gjennomføringen av sårkornaksjoner for å heve og forbedre landbruksproduksjonens kvalitet var en av disse selskapers oppgaver. Moderne utrustninger for renselse og polering av sårkornet, og for bygging av kornsiloer ble levert av Tyskland hvert år. Nesten over hele det sørøst-europeiske rom er det etter tysk tilskyndelse blitt dyrket sojabønner og oljefrø av alle slag i stor utstrekning. I Bulgaria var dyrkeflaten for sojabønner fra 1934 til 1942 steget fra 1465 ha til 50.000 ha, i Ro-

mania fra 1937 til 1942 fra 2500 ha til 107 000 ha. Ved liknende tyske forholdsregler som med oljefrø og industriplanter er i Romania dyrking av forplanter og belgfrukter øket betydelig. I Bulgaria har en for første gang etter levering av tilsvarende spesialmaskiner fra Tyskland tatt opp framstillingen av tomatpuré. Tyskland var siden 1939 også den viktigste avtaker av bulgarske vindruer. Av største betydning for Bulgaria var også den tyske fremme av tobakkdirkingen.

Kvegavlen i sørøst-Europa ble fremmet av Tyskland i største omfang. Moderne slaktehus og kjølehus ble opprettet ved hjelp av tyske fagfolk og innretningsleveranser. Tyske landbruks- og dyrlæge-sakkyndige ble stilt til rådighet og tyske vaksiner levert. Alle land fikk hvert år tusener av tyske avlsdyr, edelsvin, merinofår og framfor alt også fugl. De store framskritt i sørøststatene på melkeproduksjonens område kan nesten utelukkende tilskrives den tyske hjelpen. I de fleste land er det etter tysk tilskyndelse blitt bygd moderne stor-meierier og melk- og fløtestasjoner, som har fått levert de beste tekniske innretninger fra Tyskland. Av største betydning og vedholdende virkning for utviklingen i det sørøsteuropeiske landbruk var imidlertid framfor alt de tyske leveranser av maskiner, redskap og kunstgjødsel samt midler til bekjempelse av insektplagen. Titusener av traktorer, ploger, treske- og slåmaskiner, tusener av så- og settemaskiner, meierimaskiner, separatorer, sårkorn-rensesanslegg osv. ble levert fra tyske fabrikker til bondegårdene i sørøst-Europa.

Med tysk hjelp ble det på den ungarske lavslette gjennomført et stort meliorasjonsprogram, og herfor ble de i slutten av 1939 opprettet en blande tysk-ungarsk fagkommissjon, som inntil april 1941 alt hadde fått tørrlagt 370 000 joch land. I Romania ble det med tysk hjelp bygd store kornsiloer, i Bulgaria viadukter og vanningsanlegg, i Slovakia kraftverk, som gjorde en betydelig elektrifisering av landbruket mulig.

Også under krigen

Alle disse ytelser i sørøst-Europa ble gjennomført også under krigen på samme måte i de besatte områder. De statene som no er trådt ut av det europeiske fellesskap i sørøst-Europa vil under bolsjevismen komme til å gjøre kjennskap med en helt annen jordbrukspolitikk. Tyskland hadde økonomiske interesser i sørøst-Europa og kunde imøtekomme sørøstens økonomiske interesser på en riktig måte. Bolsjevismen har imidlertid bare makt-politiske hensikter på Balkan.

Den tyske eksport

av jordbruks-produksjonsmidler til Balkanstatene hadde der en øket yteevne til følge

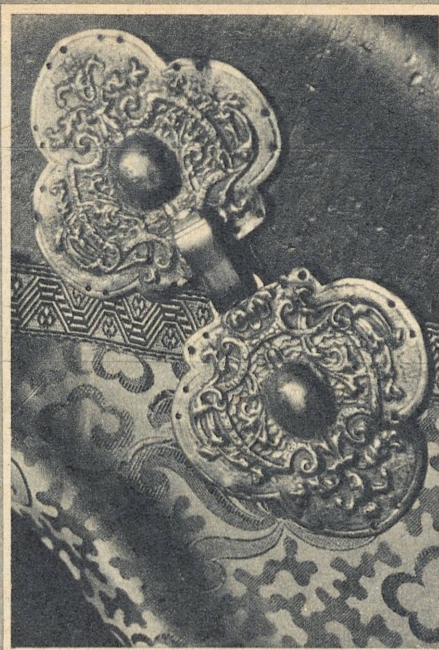

Bondesønner

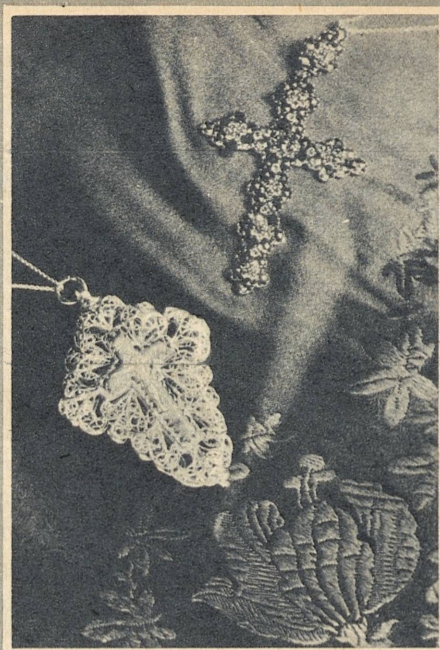
Den tyske bondenstanden har frambrakt en hel rekke menn, som har fått et navn i historien. Werner von Siemens, oppfinneren av dynammaskinen og grunnleggeren av de verdenskjente Siemensfabrikker, er bondesønn, og likeledes Gregor Mendel, grunnleggeren av arvelæren. Komponisten Joseph Haydn, skaperen av den symfoniske stil, er bondesønn, og likeledes det 19. århundres store maler Hans Thoma, hvis selvportrett vi viser her. I bondestanden hviler det stoffet hvorav det atter og atter oppstår eksempler på den mennesketypen som er det tyske og europeiske ideal: personligheter.

Pynteknapp av horn i utskåret, gjennombrutt arbeid. Bæres på krageoppslagene til mansdrakten

Sølvrevne beltespener i barokkform med fasetterte røde glassteiner til kvinndrakten

Krusifikser i filigransarbeid. Landlige devosjonaler, som bæres i halskjeder og i beltet

Kule til oppbevaring av ullnøstet, i gjennombrutt sølvarbeid, med fast ring rundt håndleddet

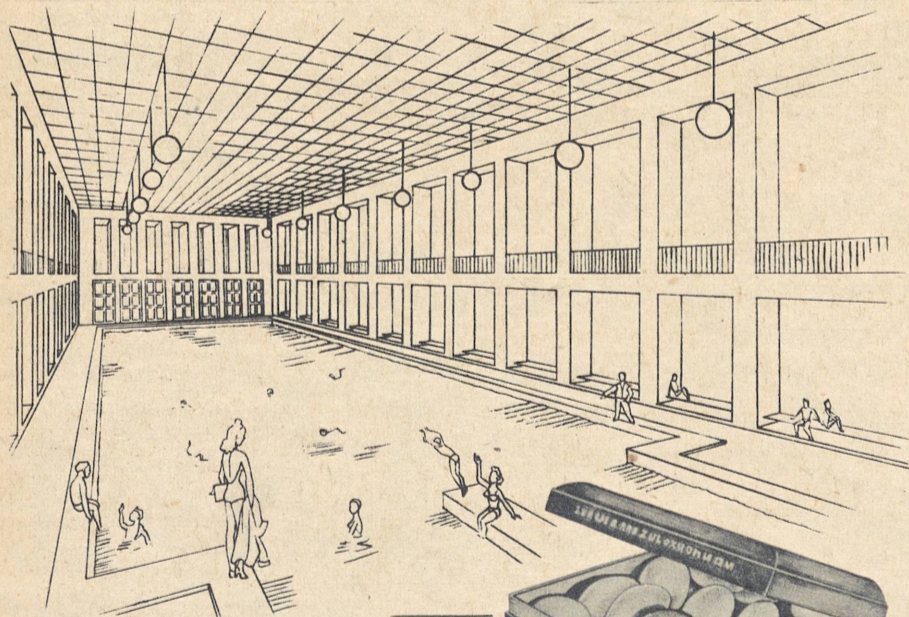
„Sivil uniform“

Det kommer an på hva en forstår med uniform. Hvis en da forstår en enhetlig klesdrakt, så er sivilistene i alle storbyer i dag uniformert. Men forstår en under uniform en bekledning, som skal symbolisere et menneskes rang og stand, ja enno mer: hele dets holdning i form og farge, ikke av forfengelighet og ikke av skamløshet, men ut fra en ur-sunn selvsikker følelse, da er den tyske bonden i dag enno på

beste måte uniformert. Det fins i Tyskland — og dette er en verdensrekord — enno 34 områder, hvor selv i dag den gamle bondedrakten holdes i ære. Hver enkelt av disse draktene er rikholdig. Hvert alderstrin har f. eks. en spesiell farge: ungdommen rød, de nygifte grønn, moren ffolett, de gamle svart. Bonden kler seg annerledes enn gårds-gutten, den ugifte annerledes enn den gifte, og denne igjen annerledes enn

enkemannen. Til bryllup, til dåp, til begravelse, til kirkegang eller til nattverd gis det en spesiell drakt eller en kjole, eller iallfall et spesielt merke. Bondestandens sosiale liv og ranginndeling blir så synlig for enhver. Kjolen er ikke mote hos bonden; da den offentlig viser hver enkelts rang og stand, utmerker den og forplikter også. Det er bondeviljens uttrykk for personlighet, orden, bevaring og opprettholdelse.

TYSKLAND ER LEDENDE PÅ FOLKESUNNHETSOMRÅDET

Et blick inn i den store svømmehallen i det nye badet i Chemnitz

Trineral

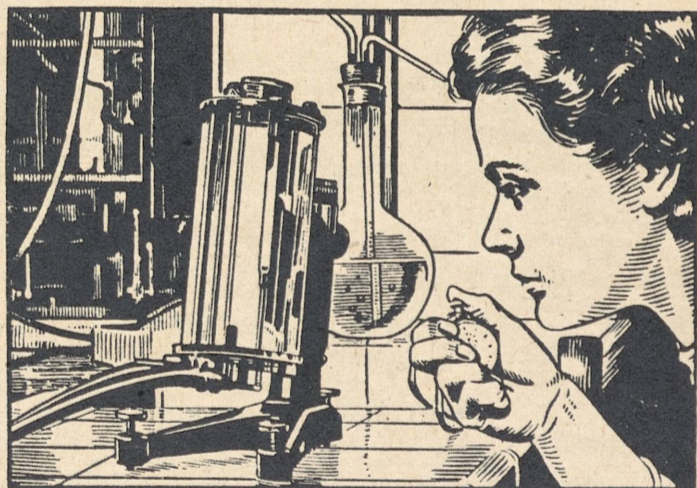
ovaltabletter

de velprøvde antirevmatikum, antinevralgikum, antipyretikum er resultatet av tysk vitenskapelig forskning og de mest moderne produksjonsmetoder. Sparsomt forbruk og riktig behandling — oppbevares alltid tørt og kjølig — er tidens krav. Originalpakningen inneholder 20 tabletter à 0.5 g.

SANITA-WERK GASTON

F. SCHMIDT, MÜNCHEN 27

Arbeid ved Höppler-viscosimeter

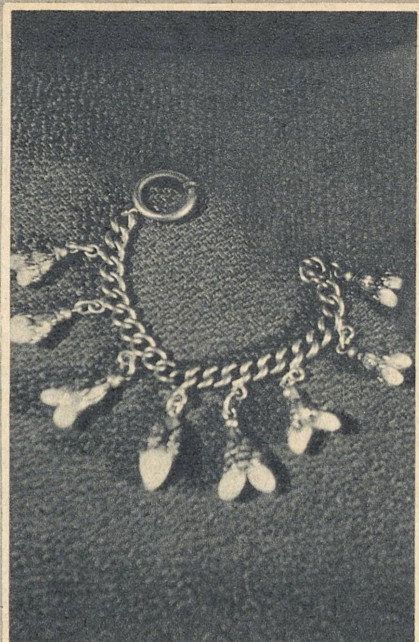
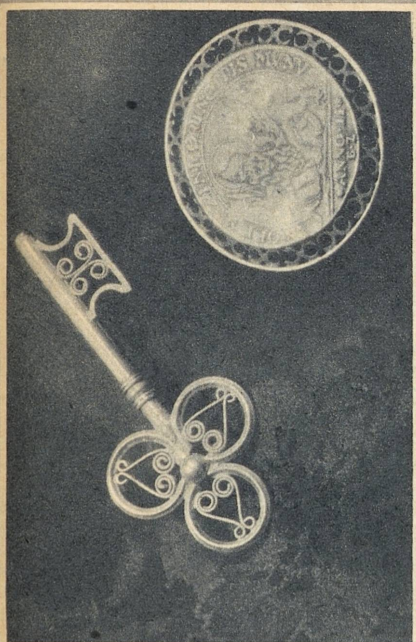
Forskerånd og foretaksomhet

blir i Henkelfabrikken forent på en lykkelig måte. I våre laboratorier overvåker stadig en stab erfarne fagvitenskapsmenn hvordan våre produkter virker. Dessuten blir det viktige området: vedlikehold av vasketøy samt den private og industrielle rensning utforsket med de mest moderne vitenskapelige midler.

I dag — under krigen — setter Henkelfabrikken, støttet til resultatene av dette årelange vitenskapelige arbeid, seg særlig inn for opprettholdelsen av linnetutstyr og en full utnyttelse av vaskemidlene.

Henkel & Cie. A.-G.
Chemische Produkte

Rpr. 10 u / 43

Religiøse symboler: Apostelen Petrus' nøkkel i filigransarbeid og evangelisten Markus' bevingede løve

Jegerens gave til hans forlovede: sølvarmband med verdifulle jakttroféer i tradisjonell innfatning

På helligdagen:

Den vakreste festdrakten: den gamle drakten med hetten

Hvis De vil ha et ord med i laget

og virkelig forstå Deres tid, trenger De en verdenshistorie, som viser Dem bakgrunnene for store utviklinger og dermed gir Dem et innblikk i begivenhetenes drivkrefter og kilder. Bare den som betrakter fortiden riktig, kan forstå nutiden og bedømme framtiden riktig. Det nettopp utkomne standardverk

Die Neue Propyläen - Weltgeschichte

på 7 bind omfatter verdensbegivenhetene fra den første begynnelse og fram til nutiden

- Band I Urgeschichte — Frühzeit — Altertum
 - Band II Der Aufstieg des Germanentums und die Welt des Mittelalters
 - Band III Das Zeitalter der Entdeckungen, der Renaissance und der Glaubenskämpfe
 - Band IV Der Absolutismus in Europa und die Umgestaltung der überseeischen Welt
 - Band V Die alte und die neue Welt im Zeichen von Revolution und Restauration
 - Band VI Nationalitätenbewegung und Imperialismus, Weltkrieg und neueste Zeit
- Sonderband: Großes Sammelregister und Zeittafeln

Alle 7 bind — ca 4000 sider med mer enn 3000 avbildninger i teksten samt ca 150 ensfargede eller flerfargede plansjer, dyptrykkbilder, kart, faksimiler og særbilag — format 22,5 × 29 cm — i hellin RM 202.— Bind I er alt utkommet og kan leveres. De andre bind vil antagelig utkomme med 4 til 5 måneders mellomrom.

Vi leverer hele verket bind for bind ettersom de utkommer mot månedsrater på RM 10.— uten noe tillegg og med rett til tilbakelevering hvis kjøperen er utilfreds.

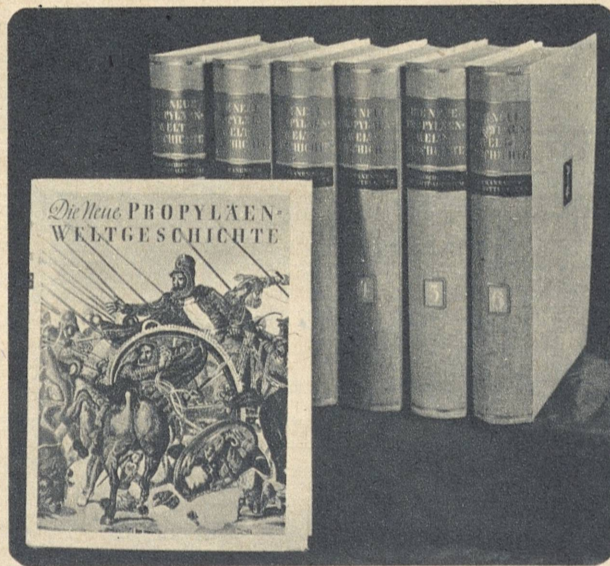
Verket utkommer bare på tysk. Tollfri innførsel og lette betalingsmuligheter (postgiro- og bankkonti i 14 land.) Omregning etter den på innbetalingsdagen gyldige dagskurs. Levering for bestillerens regning.

Denne utgaven kan ikke leveres til Tyskland, Nederland, Protektoratet, Hellas, Generalguvernementet og Ostland. Unntagelser heller ikke mulig ved forskuddsbetaling.

Fackelverlag Radolfzell-P 1 a. Bodensee (Tyskland)

Filial for Fackelverlag, Stuttgart
Abteilung Exportbuchhandlung

➔ Vi søker enno en seriøs representant til omsetning av dette verket ved universiteter, biblioteker og offentlige kontorer ➔

KUPONG

Til Fackelverlag, Abt. Exportbuchhandlung, Radolfzell-P 1 am Bodensee (Tyskland)
Vær vennlig og send meg som tilbudt med rett til tilbakelevering innen 14 dager

„Die Neue Propyläen - Weltgeschichte“

7 bind i hellin RM 202.—

Levering: Bind I snarest mulig. De andre bind såsnart de er utkommet. Betalbar i månedsrater på RM 10.— — Kontant. — Levering for bestillerens regning. — Eiendomsretten forbeholdes inntil beløpet er helt betalt

Etternavn: Fornavn:
Adresse: Dato:

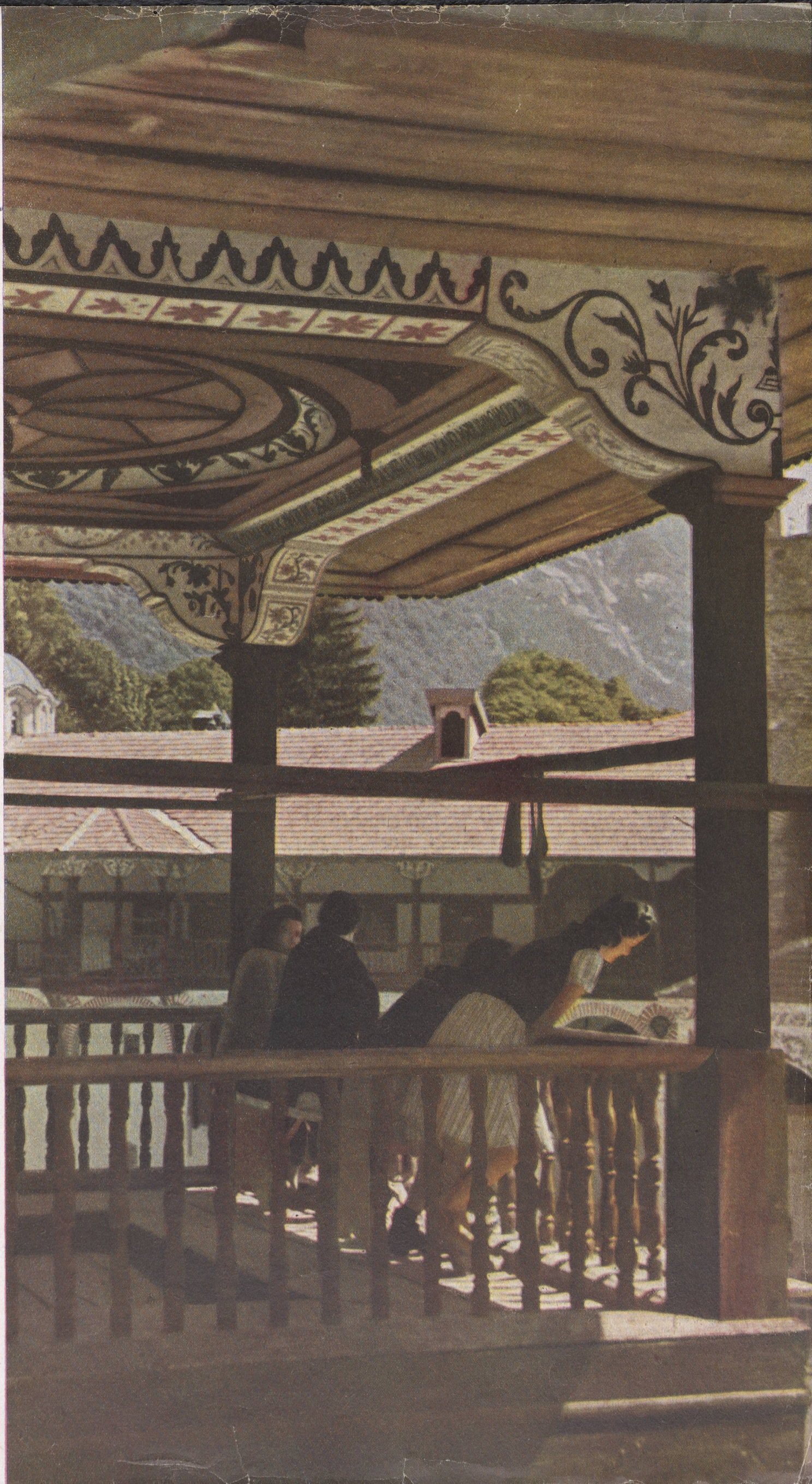
(Skriv tydelig!)

I LANDLIG STIL

Festkjolen av tung silkedamask i bondestil føyer seg harmonisk inn i bondemøblenes og det tunge tinn-servisets solide og rike stil. Europa eller et annet kontinent — overalt slår bondemotivet i moten igjennom (bildet til høyre). Elegante damer (bildet nedenunder) bærer til vintersporten med forkjærlighet hatten med gemsefjær og plaketter fra Alpeforeninger, fra fjell- og skiturer, og de håndstrikkede bayerske ullvatter. Den elegante tilskueren bærer en ullpullover i bondestil

I en stille liten avkrok i Bulgaria

står Rila-klosteret. Etter en brann ble det bygd opp igjen i det 19. århundre. Slik som nasjonal bulgarsk ånd kommer til uttrykk i byggemåten, var Rila-klosteret tidligere dens heimlige åndelige kilde. Herfra hentet det bulgarske folk under sin nesten fem hundre år lang historiske skinnød under fremmed overherredømme sin tro og sine forhåpninger. Forhåpninger, som bare kunde næres av denne kilde. For her ble den gamle nasjonens helligdommer bevart. Det var ikke mange, men de var avgjørende: ånden og språket, de gamle sanger og sagn. Ånden reiste seg og bar frihetsbevegelsen fra Rila-klosteret ut i det ventende landet

Signal

En ny
Willi-Forst-film:
„Wiener Madln“ foregår på den
sjarmerende BiedermeierIden.
Her ser vi en scene
hattebutikken